

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Hermione még hallotta Piton utolsó mondatát, hogy maradjon Harry-vel, de ekkor már hullámszerűen kezdett körülöttük az Idő... ahogy Piton ujjából Tobias-ba csapódtak a szikrák, Tom dühe felszállt és megkeverte a levegőt...

Minden elnémult, s Hermione úgy érezte, mintha beszippantaná őket valami... Harry felé fordult, Piton felé... mindenki messze tűnt tőle... még egy utolsó kísérletet tett, hogy ne szippantsa be őt az az örvény, ami egyre fényesebben lüktetett a közelében. Leguggolt és koncentrálni próbált, de itt már nem segített semmi.

Érezte, ahogy előrehajolt, hogy a haja beleakadt valamibe... apró rántás... aztán úgy pördült meg a tengelye körül, hogy a hátára érkezett valahová...

A hajából pedig egészen biztosan egy csomó kitépődött...

Harry most nem a köldökében érezte a rántást, mint hoptanáláskor, hanem egy arasszal lejjebb. Valami nagyot rántott a sliccén és Harry csípője engedett inkább, mintsem, hogy megkockáztassa, hogy elveszíti a nadrágját.

Hermione alig bírta kinyitni a szemét. Valami súlyos, égő fájdalom ülte meg... még néhány percig csukott szemmel feküdt, aztán erőnek erejével felnézett.

Hunyorogva látta meg Harry-t maga előtt.

Harry térdre érkezett és meglepetten nézett az ágyéka előtt fekvő Hermione-ra, akinek az arca alig egy tenyérnyire volt a sliccétől és a haja rátekeredett Harry gombjára.

– Khm.. – elsőre ennyi telt Harry-től a kínos szituációban, amit úgy tűnt, az addig csukott szemű Hermione fel sem fogott teljes valójában.

Hermione megpróbálta felemelni a fejét. Furcsa érzés volt... legutoljára Piton volt ilyen közel hozzá... érezte Harry combját magán szinte.

– Öh... Harry? – kérdezte halkán és fel akarta térdelni, amikor a fiú hangja megállította.

– Ne, ne! Szerintem ne mozogj! – kapott Harry Hermione kezéhez és eltolta az ágyékától. Zavartan nézett a lányra, aki látszólag szintén zavarban volt – Fordítsd félre a fejed és megpróbálom letekerni a hajad – Harryt kiverte a víz, amíg megpróbálta a gombjairól leszedni a lány kócos fürtjeit. Úgy tűnt, hogy egyre nagyobb a gubanc és Hermione arca, mintha még közelebb került volna a helyhez, ahol Harry érzése szerint nem volt semmi keresnivalója.

Hermione egy ideig megadóan tűrte Harry matatását, (*LOL*), de aztán rácsapott a kezére és ő is segíteni próbált. Ezzel csak azt érte el, hogy sokkal többször ért akaratlanul barátja azon testrészéhez, amihez nagyjából egyszer sem kellett volna... a lány végül tehetetlenségében röhögni kezdett megállíthatatlanul...

– Harry... – csuklott Hermione. – Mi... mit csinálunk... tulajdonképp...?! Milyen hülye... a gatyád... mit akar az én... hajamtól? – vinnyogta Granger és már a könnyei is kicsordultak a nevetéstől.

– Hermione! – csattant fel Harry – ezen nincs mit röhögni! – Harry megfeszítette minden erejét, hogy a szituációt annak lássa, ami... egy kínos baleset. Rettegve gondolt arra, hogy ha eluralkodnak rajta azok a gondolatok, amik önkéntelenül felbukkantak belőle... nos a gondolati pillanatokon belül Hermione számára is nyilvánvalóak lesznek, lévén, hogy ott fognak tornyosulni az orra előtt.

Hermione tovább vihogott és égett felváltva.

Percy Wesley akkor érzékelte az örvénylést, amikor visszatért a bagolyházból. Pontosabban az istállóból, ahonnan útjára bocsátotta az egyetlen baglyot. Látta az idegen suhancokkal párbajozó

Pitont, a visszatérő Harryt és Dudley-t, valamint a guggolva koncentráló Grangert. Tolószékét feléjük kormányozta, és biztos volt benne, hogy Piton kavarta az örvényt. Mielőtt bármit tehetett volna, őt is elragadta az áramlás. Ezúttal olyan durván ejtette ki magából, hogy Percy kirepült a tolószékéből, egyenesen Dudley hátának. Percy kínkeservesen megkapaszkodott a négykézlábra eső mugli fiú nadrágszíjában, kissé ráborult a hátára. Közben az ifjú házvezető néhány méterrel maga előtt észrevette a huzakodó Harryt és Hermione-t. Piros arccal kiabált rájuk:

– Sem a hely, sem az idő nem alkalmas arra, amit műveltek! Szégyelljétek magatokat! Vagy ha ez nem az, aminek látszik, hanem baleset, akkor vedd elő a pálcádat, Harry! – kiáltott a fiúra.

– Azért nem veszem elő a pálcámat, mert egyetlen hajleterő bűbajt sem tudok! – bosszankodott a fiú miközben folyamatosan huzigálta Hermione haját a gombokról, amitől a lány sziszegni kezdett.

– Ne húzd már! – ütött Harry kezére, de kissé félrenyúlt megint...

Dudley feltápáskodott a talajról, és undorodva tapasztalta, hogy lótrágyába térdelt. Látva Harryt, felröhögött.

– Vesd már le a gatyádat, Harry! Mindjárt én is leveszem. Addig intézd el a csajt, utána én jövök... – Társaira pillantott, mintha a beleegyezésüket várná. Percy vörös arca láttán fellobbant benne a düh: – Te meg ne tapizzál! – Fenyegetően megindult Percy felé, aki visszazuhant a tolószékbe.

– Nem veszem le a nadrágom! – pillantott a többiekre Harry.

Hermione megelégte a dolgot.

– Hacsak nem akarsz így maradni, vagy így akarod a tudomásomra hozni, mekkora a f... szóval az, akkor eressz! – a lány kíméletlenül leszedte a hajáról Harry ujjait, majd előhúzta a pálcáját és nem törődve azzal, hogy néhány tincse bánja, lemetszette egy bűbájjal a haját a fiú gombjáról. Végre elhúzhatta a fejét Harry sliccétől. Kissé megmasszírozta a fejbőrét és elhúzott szájjal nézte a kezében lévő tincseket.

– Úgyis a tépett haj a trendi... – egyébként nem is látszott a hiánya annak a kevéske hajnak. Hermione hajkoronája rettenetesen dús volt. *(Hogy Piton is megnyugodjon:-P-B)*

Harry megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, és felállt. A térde már nagyon sajgott és a lábszára elzsibbadt, úgyhogy toporgott kicsit miközben Hermione-nak nyújtotta a kezét.

Dudley közben szintén lehúzta a foltos nadrágját, és undorodva tartotta Percy elé.

– Most mit csináljak? – Dűhe azonnal Harryra irányult: – Ez is miattad van, hülye!

Percy elfordította a fejét, amint megcsapta a levetett nadrágból áradó trágyaszag. Itt már egy szimpla tisztítóbűbáj aligha segített volna. Meglendítette a pálcáját. Ezzel levágta a nadrág szárát, térd fölé.

– Vedd már fel!

Hermione most fordult feléjük, miközben belekapaszkodott Harry kezébe és feltápáskodott a földről.

– Hol vannak a többiek? – fordult meg nyugtalanul. *Perseus...* de már tudta, hogy a Herceg... nincs itt. Olyan messze érezte magától, mint még soha. Egy pillanatra lehunyta a szemét és nagyot nyelt, aztán felnézett.

– Tényleg, hol van Piton? – nézett körbe Harry is, majd kajánul felnevetett – biztos úgy van ő is mint az egyszerű túravezető. Nem eltévedt, csak útvonalat módosított – próbálta Harry elterelni Hermione gondolatait.

– Harry... rossz előérzetem van... – a lány szeme a távolra szegeződött. Egy tó. Egy erdő. Furcsa érzés volt. – Már jártam itt korábban... azaz... – a halántékához kapott, majd tüszentett egyet. – Nem biztos, hogy korábban... – nézett riadtan barátjára.

Dudley visszvette a nadrágot. A lábszárára is tapadt némi lótrágya, így éppen olyan bűdös volt, mint az előbb.

– Ezért leverem a fejed, Harry! – vicsorgott az unokaöccsére, ám furcsa arckifejezését látva inkább Percy tolószéke mögött húzta meg magát.

Percy kezdte elveszíteni a türelmét.

– Tűnj már el innen, te büdös mugli!

Hermione figyelmen kívül hagyta a másik kettőt, mert agya széleseben járt.

– Harry... időutaztunk... de... nem jó időbe érkeztünk... szerintem

Harry valami meleget és furcsa vibrálást érzett a combjában. A zsebéhez kapott, amibe Mardekár pálcá méretűre zsugorított botját rejtette és megmarkolta a pálcát... a vibrálás megszűnt. (rezgő hívásjelző:D) A melegség a tenyerébe áramlott. Érezte, ahogy a kellemes érzés elönti a karját, a felsőtestét, és a fejét. Egy pillanatra lecsukta a szemét, és amikor kinyitotta, meglepte, hogy Hermione milyen kócos és valahogy közönségesnek és kopottnak tűnt. De hangosan csak annyit mondott.

– Most tudod, vagy nem tudod?

– Fogalmam sincs, hogy mikor vagyunk! – rázta hevesen a fejét a kis boszorkány és ismét körülnézett, majd járkálni kezdett. – De... Harry... a 20. században voltunk, a huszadik század első felében... most egészen biztosan nem a II. világháború időszaka van... de nem is a mi jelenünk... – Hermione idegesen megropogtatta az ujját. *És Perselus nincs itt... elhagyott...* – tette hozzá gondolatban, mert határozottan hülye libás gondolat volt, de ha egyszer majd' kiszakadt a szíve a fájdalomtól, hogy a varázsló elsodródott tőle... *ez várható volt, kisanyám! Tudtad, hogy nem lehetsz vele örökké! De miért most...* – Hermione olyan szenvedő arckifejezést vágott, hogy Harry elhúzta a száját. „hülye érzélgős picse” futott át az agyán a gondolat, amitől teljesen megdöbbsent. Igyekezett úrrá lenni a rátörő érzéseken, de lassan mintha felül kerekedtek volna...

– Hermione, nyugodj meg! – tette a lány vállára a kezét Harry – azzal együtt, hogy úgy tűnik fogalmad sincs, mikor van a Most. Vagyis most akkor mikor van... A rohadt életbe! Muszáj neked folyton okoskodnod? – szakadt ki Harry-ből.

Hermione próbálta összerakni a dolgokat.

– Harry, nézz már körül! Nem ismerős ez a táj neked?! – mutatott előre a lány idegesen, majdnem kibökve a fiú szemét ezzel. Még szerencse, hogy szemüveges volt Potter... Hermione egy hosszú percig a tájat kémlelte, aztán halkán megszólalt. – Innen hiányzik valami. És az a valami ezer évvel ezelőtt már itt volt. De azelőtt még nem. Ez csak azt jelentheti, hogy...

– Akkor most biztos korábban van, mint 1000 évvel korábban – Harry a hajába túrt és felnyögött – teljesen megőrzítéd az embert ezzel az állandó fecsegéssel! Kérdezzünk meg valakit és kész.

Hermione átszellemült arccal nézte továbbra is a tájat. Harry nem érti... még mindig... Merlinre... ez az a korszak, amikor... lehunyta a szemét.

– Húzzunk innen! Ennél még a sulis is jobb! Menjünk vissza! Arra! – mutatott a tó felé határozottan Dudley. – De előbb keressünk már végre egy csehót!

– Dudley, ha nem fogod be a pofádat, leütlek ezzel a husáanggal és Petunia nélinek azt hazudom, hogy összeházasodtál Lockhartal.

Hermione összerezsent és felnézett a vitára.

– Mi van? – meredt Dudley-ra, majd Harry-re. – Ne légy már ilyen közönséges! Gilderoy-t még véletlenül se hozd össze pasikkal. Akarom mondani... – Dudley-ra nézett. – ... vele. – húzta el a száját.

– Hermione te nem tudtad? Szívszerelmed olyan homokos, mint a floridai tengerpart – Harry arcán mélységes undor tükröződött.

– Miket beszélsz? Húsz pont a Kiválasztottól! – kiáltott Harryre Percy. – Megtiltom, hogy a jelenlétemben ilyen hangon beszélj a nevelőkről! Még mindig a házvezető tanárod vagyok, ha nem tudnád!

– Percy, igazán sajnálom, de minden bizonnyal Gilderoy nem véletlenül vett a gondjaiba. Bizonyára úgy találta, hogy ha képes voltál Doloresszel összelelegedni, aki nőre a legkevésbé sem hasonlít, akkor neki is vannak esélyei.

Harry utálta magát a saját szövegéért de képtelen volt türtőztetni magát. Úgy jöttek a szájára a szavak, mintha nem is az ő fejében születtek volna meg.

Hermione gyanúsán nézte Pottert. Valami volt a tekintetében... olyan... ismeretlenül idegennek tűnt... vadnak...

– Mi a bajod, Harry? – fogta meg a fiú karját a lány nem éppen gyengéden. – Hagyd már Percy-t! Így is van elég baja. – nézett a vörös fiatalemberre.

– Percy-t egy szóval nem bántottam – morogta Harry – persze, ha az igazság fáj... és a kurva nagy igazság... kurvára fáj... – Harry szemében gonosz tűz lobbant – én csak azt mondtam, hogy minden ostoba talál egy még ostobábbat, aki csodálja őt.

– Mert rajtad nincs mit csodálni! Marge néni is megmondta, hogy olyan vagy, mint egy kivert kutyakölyök! Semmire se vagy jó, Harry! Apukám szerint ezerszer különb vagyok nálad!

– Kussolj! Megsértenelek, de túl hülye vagy hozzá, hogy észre vedd – nézett farkasszemet az unokatestvérével Harry.

– Elég már! – kiáltott fel Granger. Nem volt elég, hogy szúrt a szeme, zúgott az agya és sajgott a szíve, nem tudták hol vannak és látszólag a három srácon és rajta kívül egy teremtett lélek sem bóklászott erre, még egymás torkának is esnek... – Hagyd őket!! Egyszer az életben nem provokáltak, fejezd be, Harry! Így nem megyünk semmire! Össze kell fogunk, ha túl akarjuk ezt élni! Dudley és Percy nem a legrosszab útítársak. Lehetne rosszabb is. – fejezte be a lány vádlón.

– Te olyan jó vagy. Nagy szíved van – nézett Harry Hermione-ra – az pozitív, mert könnyű eltalálni! – szaladt gúnyos fintorba a fiú arca.

Hermione úgy engedte el Harry karját, mintha forró lett volna.

– Te nem vagy önmagad! – szólalt meg halkán, és észrevette Harry zsebét, ami gyanúsán kidudorodott. (öh:-D)

Harry gyorsan kirántotta a zsebéből az egyre növekvő pálcát, és értetlenül nézte, ahogy Mardekár botja újra felölti eredeti, közel kétméteres alakját.

– Ki merészelt? – bődült el Harry és a szeme villámokat szórt, miközben körbenézett.

Hermione elképedve meredt a botra.

– Harry?! Ez miért van... ez... milyen bot?! – a lány agyán átfutott egy villanás... talán nem is sejtette, csak érezte, valahol nagyon mélyen, hogy Piton most néz farkasszemet Merlinnel... és szerzi meg a botját... – Ez nem Merliné... – suttogta izgatottan a lány és azonnal tudta, kinek volt még ilyen botja. A napi 26 órás könyvtárazás csak meghozza eredményét egyszer... hirtelen a bot felé kapott és húzni kezdte. – Harry, ez nem lehet nálad! Nem a Tiéd!!

Harry két kézzel kapaszkodott a botba és iszonyatos hangon üvöltött, miközben a többiek a másik irányból húzták, nem törődve a kezeikben cikázó villámlásokkal, melyek csak Dudleyt nem érintették.

– Nem vehetitek el tőlem! Egy rakás ostoba barom vagytok, akik nem láttok tovább az orrotoknál! Mardekár botja engem illet. Csak engem! – kiabálta Harry eltorzult arccal, miközben szemüvege lecsúszott az orráról.

Percy a fejét kapkodta, mert a husáng időnként közel került a fejéhez.

– Azonnal fejezzétek be a civakodást! Dudley, csapd le Harryt, ez teljesen megőrült.

Dudley szemében felcsillan a leplezetlen gonoszság. Megragadta Mardekár botját, ami most mintha engedelmesen simult volna a kezébe.

– Eresszsszd el, ssszaros! – Úgy hangozott, mint a kígyósziszegés. Dudley, anélkül, hogy tudatában lett volna, pársza nyelven szólalt meg. – Húzzzz el innen! Messzre! – Nagy lendülettel

rántotta ki a botot Harry kezéből, és ahogy meglökte az unokaöccsét, annak szemüvege lecsúszott. Dudley felröhögött. – Béna vagy, Potter! Mindig is az voltál!

Hermione elkeseredetten ismerte fel a reakciókat...

Harry és Mardekár...

A hatalmába kerítette... az őrület... nem...

– Harry! Engedd el! Nem Téged illet! *(tisztá Boromir... nem Téged illet! Add hát ide, Frodó!D-B)* Nem Te vagy Mardekár utódja! Te tiltakoztál ellene! Harry!! Kérlek!! – a lány közben furcsa hidegséget érzett. *Perselus... bárhol vagy... ne vedd le a Fényemet... ne taszítsd el magadtól... használd... használj engem... akkor is, ha soha többé nem látlak... Veled vagyok... és a Fényem...*

Harry már csak távolról hallotta Hermione szavait. Mintha mindenki és minden eltávolodott volna tőle. Alig hallhatóan kúsztak a szavak az elméjébe. Lassan megtört az elme hullámmása miközben Harry gépiesen ismételni kezdte a mantrát.

Hiszek a napban, akkor is, ha nem süt.

Hiszek a szeretetben akkor is, ha nem mutatkozik meg.

Hiszek Istenben, akkor is, ha nem szól...

Hiszek...

Hiszek.

A következő pillanatban hatalmas erejű villám vágott a kezükbe a botból és eltaszított mindenkit.

Csak Dudley állt ott, kezében Mardekár botjával és arcán diadalmas mosoly terült szét. Fel sem fogta, mi történik vele. Minden tagját csiklandozta valami furcsa érzés, ahogy a titokzatos képességek Mardekár botjából átkúsztak a testébe. A talajra koppantott, mire a botból denevérek röppentek elő.

– Utánuk! Kövessetek! – Azzal hosszú léptekkel elindult, mint valami hadvezér. Haját hátra simította, kihúzta magát, érezte, hogy hátán hullámszakad az izmok. Az összképet csupán a körülötte szállongó trágyabűz rontotta némiképp.

Hermione Dudley-ra nézett. Furcsa volt és magasztos lett. Mintha a vonásai kisimultak volna... felrémlített neki, hogy négyen vannak... a múltban... itt... és most...

Percy toloszékének kereké alatt megcsikordultak a kavicsok. Csak most fogta fel Hermione szavait. A távoli múltba érkeztek. És a Roxfortnak nyoma sincs. Felnyögött.

– Vissza kell jutnunk... valahogy. – Hangja elvékonyodott, hiányzott belőle az iménti magabiztosság.

Harry feje egy csapásra kitisztult. A leröpült szemüveg után tapogatózott és miután feltette Hermione-ra nézett és képtelen volt szavakba önteni az érzéseit és a gondolatait. Tétován nyúlt a lány keze után. Úgy érezte, minden joga meg lenne Hermione-nak, hogy gyűljölje őt.

Hermione erősen megszorította Harry kezét. Nem törődött hülye sértődésekkel. Ennek nem volt itt az ideje.

– Harry... – suttogetta neki átszellemült arccal. – Meg kell tennünk... létrehozni a Jövőt... – a lány tekintete izzot az elszántságtól. – Meg kell teremtenünk a Roxfortot!! – kiáltott fel Granger és tekintetét végigjáratta Percyn, majd Dudley-n. Elfelejtett minden kint, minden bajt és bosszút. Ha nem teremtik meg, nem lesz meg a szövetség, nem lesz Harry, Ron és...

Perselus...

Hermione előhúzta a pálcáját.

– Megtesszük! Gyerünk! Mindenki a pálcáját!

Harry azonnal rábólintott. Bármit megtett volna, hogy elfelejtesse a gyűlöletes szavakat, amiket kimondott.

Előhúzta a pálcáját és előremutatott vele, majd várta, hogy a többiek csatlakozzanak.

Hermione behunyta a szemét. Érezte, hogy a többiek is akarják... akarniuk kell!

Dudley megtorpant, néhány méterre tőlük.

– Miért nem jöttök már? – Türelmetlenül koppantott újra Mardekár botjával, mire kifordult a talajból egy szögletes, fekete kőtömb. (*A monolit? 2001 Space Odyssey? :D -S*)

– Az alapkö... A Roxfort alapköve! – meredt rá döbbenten Percy. – De hogyan...?

– Az ilyesmit Hermione jobban tudja, de szerintem először próbáljuk a legegyszerűbb módon. Egyesítjük a varázserőnket és gondolatban felidézünk mindent amit a Roxfortról tudunk – ajánlotta Harry és várakozóan nézett a társaira.

– Igen. – bólintott Hermione. – Akinek jelentett valaha valamit is a Roxfort, megteszi velünk. – nyelt nagyot. – Öntsétek bele minden kívánságotokat a varázsigébe. Merlin segíteni fog! *Perseus... tarts ki...* – gondolta még Hermione, mielőtt teljesen a Roxfortra koncentrált volna, aztán megfogták egymást kezét.

– Kezdjük.

Dudley-t meglepte, hogy Hermione a keze után nyúlt. Másik kezével szorosan tartotta Mardekár botját. Amikor pillantása találkozott Harryével, önkéntelenül elrántotta előle, és inkább a vörös hajú Percyre pillantott.

– Megfoghatod a csukómat. Nem a botomat! Azt engedd el!

Percy vékony, hosszú ujjai a botról Dudley maszatos alkarjára siklottak. Másik kezét Harrynek nyújtotta.

Először nem történt semmi, azután robbanás rázta meg a teret és fülsiketítő zaj kíséretében egy hatalmas, fehérén gomolygó ködpárából a Roxfort épülete kezdett kibontakozni, majd pár pillanat múlva elenyészett.

Harry szuszogva fordult a többiekhez és a még mindig hallható morajlást túlkiabálva igyekezett biztatni őket.

– Még egyszer! Csak most ne hagyjátok abba. Bármi történik, ne hagyjátok abba!

Harry ismét felemelte a pálcáját és a többiekre nézett.

Hermione elszántan bólintott. Összeprésett ajkakkal, de letisztult elmével koncentrált újra.

– Mi a nyavalyát csináltok? – nézett egyikről a másikra Dudley.

– Csak koncentrálj! -förmedt rá Percy. – Gondolj arra, mit jelent számodra a Roxfort! Mivel töltötted a legszívesebben a napjaidat az utóbbi hónapokban? Összpontosíts, amennyire csak képes vagy, azzal a száradt dióbélnyi aggyal a koponyádban!

– Most! – kiáltotta Harry. A pálcákból és Mardekár botjából előtörő energianyaláb szinte kicsavarta a kezüket. De csak az számított, hogy a Roxfort kőcsipkés épülete újra megjelent. A gondolat, az energia alakot, formát öltött, megszilárdult és az épület úgy állt előttük, ahogy emlékeikben és gondolataikban megjelent.

(ezért eklektikus az épület. Mindenki máshogy emlékezett rá. :D)

Harry gondolkodás nélkül nekiindult és belépett a hatalmas kapun. Döbbenet állt meg. A Roxfort belül teljesen üres volt. Csak egy héj. Tartalom nélkül.

Hermione Harry keze után kapott. Mintha kapaszkodott volna belé...

– Harry... – suttogetta szinte révetegen. – Megcsináltuk... ez... Merlinre...

– Ez a konyha! – csillant fel Dudley szeme. Két ujját a szájába vette, éleset füttyentett. Manók tucatjai jelentek meg körülöttük. – Csináljatok kaját! És vodkát! – harsogta.

Percy elhűlve meredt rá.

– Merlinre... ez kísérteties! – Árnyalakok suhantak elő a semmiből. Lassan körvonalazódott az alakjuk. Egy fényes, szögletes tárgyat tartottak maguk előtt, majd ejtették óvatosan a jövővények elé. Percy azonnal felismerte. – Edevis tükre!

A lány aztán előrébb lépett. Végignézett a társain.

– Mindenki válasszon egy területet, amit... meg akar tölteni... amit be akar rendezni és ugyanúgy csinálja, ahogy az előbb tettük. Gondoljon erősen az élményeire!

(Dudley-konyha?:DDD-B) (Csakis!)

Harry az egyik hatalmas ablakon bámult kifelé elgondolkodva. A Roxfort körül az erdőn kívül semmi nem volt. Se kviddicspálya, se a vadőr kunyhója. Még Bimba professzor üvegházai sem látszottak

Percy felidézte a négy alapító ereklyéjét. Griffendél kardja a tenyerébe simult. Egy pillanatra ugyan eszébe jutott, hogy ez alighanem Harryt illetné. A konyhában eltűnő Dudley-ről valahogy nem tudta feltételezni, hogy képes megidézni Mardekár gyűrűjét.

– Harry! Hagyd a kviddicspályát! Inkább a gyűrűre koncentrálj!

Dudley úgy tömte magába a kacsasültet, mintha hónapokon át éhezették volna. Egy ezüst serleg jelent meg, amelyen egy vésett holló kacsintott a fiúra. Dudley a földhöz csapta a poharat!

– Ezt soha többé ne csináld!

Harry megvonta a vállát és kifelé indult, miközben kérdően nézett Hermione-ra, de a lány teljesen befelé fordult és csak akkor figyelt fel, amikor Harry közvetlen előtte állt.

– Te tudod már, melyik részt választod?

Hermione barátjára nézett.

– Igen. Tudom, hová megyek. – felelte halkán és rezzenéstelen arccal, majd elindult a pincék felé... *(bah-naná! Piton! Hermi épp most rendezi be a kérését!_:DD-B)*

Harry örült, hogy Hermione azt a részt választotta amelyiket Dudley már csak olyannak ismert amilyen Piton távozása után lett. Amilyené Umbridge tette. Harry undorodva megborzongott a tehénbékára gondolva, majd kaján mosoly terült el az arcán. Elképzelt egy jelenetet, ami még nem történt meg, de szíve legmélyéről bízott benne, hogy meg fog történni. Még akkor is vigyorgott, amikor visszafordult Dudley-hez. A fiú annyira varázslószerűtlen volt, hogy még egy csúcsos kalapban is maximum egy Halloween party résztvevője lehetett volna. A kalapról Harry-nek eszébe jutott a ház-beosztás és elindult a nagyterem felé miközben igyekezett felidézni a verset amit a teszlek süvegtől hallott, amikor a Roxfortba került. Mire belépett a terem ajtaján, a kezében már ott volt a süveg. Szakadtan, koszosan, öregén. Elképzelése sem volt, hogy milyen lehetett újkorában.

Percy pillanatok alatt egyedül maradt. És szégyenszemre, képtelen volt felidézni, mi volt a negyedik alapító ereklyéje. *(Tényleg, mi volt? A medál? – S) (A négy ereklye megfeleltethető lenne a négy őselemnek, és a tarot kártyában a kis arkánumok négy színének, amik az érme, bot, kard, és a kehely, azaz a mágusok négy fő eszköze. JKR tarthatta volna magát az egyiptomi- kelta-ír hagyományokhoz.-TG)*

Dudley semmivel sem törődött, csak zabált. A csontokat a manókhöz hajította. Mardekár botja azonban önálló életet élt. Sivító-kaparászó hangokat hallatott, időnként szikrák röppentek ki belőle, amelyek mágikus lények alakját öltötték fel. Egy fényes kígyó siklott elő, és Hermione után csúszott, nesztelenül...

A lány óvatosan tette egyik lábát a másik után a sötét mélyedésben. Nem volt más, csak egy lejárát... lecsúszott, mert lépcső sem volt és egyenesen arrafelé ment, ahol Piton irodája volt... lesz...

Tudta, hogy lesz ott egy üreg. Kell lennie!

Ahogy meglátta, szinte csaknem felsikoltott a hirtelen rázuhant érzelmektől. Még mindig képtelen volt felfogni, hogy...

– Mit tettünk... – nem is érezte, hogy percek óta potyognak a könnyei. Belépett a vájatba és körbepillantott. Aztán leült egy kőre és engedte, hogy emlékek, érzések, sírás és nevetés...szerelem és halál... minden átzuhanjon rajta.

Minden, ami valaha Pitonhoz kötötte. Neki akarta megalkotni ezt a szobát. És hiába tudta, hogy csak olyan lehet, mint amilyenre emlékszik, valamit akart hagyni, egy emléket a jövőre...

Zsebében ott lapultak a levágott tincsek. Levette a kezéről azt a kis szalagot, ami mindig rajta volt, a bal csuklóján és átkötötte vele a tincset, majd a kő alá rejtette, amin ült. *(na, ezt majd meg kellene találnia később Pitonnak– mondjuk– szép dramaturgia lenne, nem? Már ha valaha beteszi még a lábát a Roxfortba... :-B)*

Belengte a haja illata a kis vajatot, és Hermione megkezdte jövőépítő múltbéli utazását... Perselus Piton birodalmában...

Az első pillantás, az első szó, az első pontlevonás, büntetőmunka, belopózás... a csók és a szeretkezés...

Felvillanó képek, melyeknek nyomán egyre több minden került a vajatba. Fél óra elteltével már szoba kinézete volt, egy óra múlva már mintha csak Pitonra vártak volna a lombikok...

Hermione könnyes szemmel körülnézett.

*Most múlik pontosan,
Engedem had menjen
Szaladjon kifelé belőlem
Gondoltam egyetlen
nem vagy itt jó helyen
nem vagy való nekem
Villámlik mennydörög
ez tényleg szerelem.*

*Azóta szüntelen
őt látom mindenhol
Meredten nézek a távolba
otthonom kópokol
szilánkos mennyország
folyékony torztükör
szentjánosbogarak fényében tündököl. (egy kis Quimby-t muszáj volt...:-D-B)*

Halkan lépett ki onnan, mint egy kísértet. Csak egy illatot hagyott maga után. Egy érzést...
Perselus...

Ahogy felfelé ment, megteremtette a lépcsőt és a fáklyákat.

Mindent. Ahogy szerette a pincét. *(nem kell ide Ikea!:-D-B)*

Harry miután odakint végzett a lelátókkal és az üvegházakkal, és megerősítette az épület tetejét, aminek majd (sok idő múlva) el kell viselnie egy sárkány súlyát, azokat a dolgokat igyekezett megteremteni, amiket rajta kívül csak Ron és Hermione ismert. Becsukta a szemét és igyekezett felidézni a tekergők Térképének valamennyi titkos alagútját. Nagyot sóhajtván nyitotta ki a szemét, mintha valóban végigjárta volna a titkos alagutakat. A lábában érezte az izomlázat és borzongott a földalatti hidegtől ami bevette magát a csontjaiba. Harry visszaindult az ebédlőbe egy forró kávéért.

Percy nehézkesen gördítette magát előre a tolószékével. Képtelenségnek tűnt, hogy feljusson a toronyba, Dumbledore irodájába. Pedig lassan megszilárdult a csigalépcső. Előregördült, és ahogy a szék az első lépcsőfokhoz ért, megmozdult az egész lépcsősor. Percy elvigyorodott. A lépcsők! A helyváltoztató lépcsők! Nagyon büszke volt a találmányára.

Dudley, miután teletömte magát, kényelmesen elnyújtózott, és mély álomba szenderült. Hortyogása beleivódott a falakba, amelyek elnyelték őket. Bizonyára túl zsíros volt az étel, mert a fiút szörnyű rémálom gyötörte: az ezüstkígyó, ami Hermione-t követte, hatalmas szörnyeteggé

változott. Végigsiklott a Roxfort csatornahálózatán, közben egyre növekedett. Dudley, álmában szenvedett a csatornaszagtól. Követte a kígyót, majd fogta Mardekár botját, és rázárta a csatorna fedelét a szörnyetegre.

Az örvénylő idő messzire sodorta Pitont. Még érzékelte, hogy Hermione, Harry, Percy és a mugli fiú messzire távolodik tőle, az ellenkező irányba. A következő pillanatban már egyedül volt a nem-tér-nem-időben. Hirtelen rádöbbsent, hogy nincs hová mennie. A múltba nem követheti őket. A saját idejébe nem térhet vissza. Tisztában volt vele, hogy nem sokáig időzhet ép elvével ebben az állapotban, védtelenül, kiszolgáltatottan, értelem és cél nélkül.

Sodródott...

Ha elveszíti az eszméletét, vége.

Talán hagynia kellene, hogy így történjen.

Hiszen nem lehet többé hasznára senkinek.

Hirtelen rátört minden bűne. Érezte tudásának és létezésének hiábavalóságát...

Perselus Piton, akivel csak az a gond, hogy él. Akinek megszületni sem lett volna szabad...

A varázsló ritkán gondolt a saját halálára, de biztos volt benne, hogy amikor bekövetkezik, egyedül lesz. Így lesz a legjobb... Az utolsó ajándék az élettől.

Ám a sors még ezt is megtagadta tőle. Emberként ez lett volna a végzete. Ám vámpírként – részesült a halhatatlanság minden kínjából.

Az örvény kivetette magából. A férfi tompa puffanással zuhant a talajra. A kavicsok megcsikordultak a csizmája alatt, a meredek lejtőn nem talált kapaszkodót. Lecsúszott a völgybe. Talárja cafatokban lógott rajta, nem volt egyetlen testrésze sem, ami ne horzsolódott volna fel... Imbolyogva tápázkodott fel, sajgott minden tagja. A környék ismerős volt: A tenger morajlását hallotta közélről, szakadt az eső, a kopár sziklán, kissé messzebb, egy villámsújtotta, kiszáradt fa árválkodott.

A Végzet Sziklájára érkezett.

Az eső hideg cseppjei áthatoltak talárja szövetén. A fához támolygott, leroskadt a tövébe. Azt se bánta volna, ha belécsap a villám. De nem volt ekkora szerencséje. Ahogy lesújtott az energianyaláb, a fa lángra kapott, majd széthasadt. Gyökerei kifordultak a talajból. Piton, mielőtt bármit tehetett volna, belezuhant a gödörbe. Ujjai önkéntelenül kaptak a korhadt gyökér után. Lenézett. Feneketlen mélység tátongott alatta. A varázsvilág peremén himbálózott.

Döntenie kellett.

Még éppen annyi ereje lett volna, hogy felhúzza magát a gödör peremére. Folytathatná céltalan küzdelmét a démonokkal, beteljesíthetné Dumbledore végakarátát... Megmenthetné a Roxfortot... Ám egy hang megszólította, belülről.

– *Ne foglalkozz vele. Nem a te dolgod!*

Gyűlölte ezt a hangot. Gyűlölte, mert tétlenségre kárhoztatta, a tétlenség pedig bűnre csábította. Sötétséget érzett magában és magán kívül. Ha elengedi a gyökeret, elemészi a Fekete Mágia. Egyesül a Halállal... Lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a gyökér kicsússzon az ujjai közül.

– *Ne remélje, hogy ennyivel megússza, Perselus! Bízom magában! Tudom, hogy képes rá...*

Mintha Albus Dumbledore hangja lett volna. Mintha egy kísérteties alak körvonalai látszottak volna a gödör felett.

– Elég volt, Albus! Szolgáltam magát, amíg képes voltam rá. Megtettem, amit rám mért. Megöltem. Most már elég... Engedjen el!

Az alak odafenn magas volt, ezüstös, ősz szakála a köldökéig ért. Félhold alakú szemüvege fölött hunyorgott, és egy hosszú, kétfejű kígyóban végződő botot nyújtott Piton felé.

– Összetévesztesz valakivel, fiam!

Piton elkapta a felé nyújtott botot, és engedte, hogy a kísérteties alak a felszínre rántsa.

– Merlin?!

– Ember-alakú patrónust idéztél meg – mondta mosolyogva a mágus kísértete. – Kérdemelted, hogy az örökösöm légy... Mentsd meg azokat, akiknek *most* van rád szükségük, Perselus!

Mielőtt Piton bármit mondhatott volna, az asztráلالak elenyészett.

A kígyófejes bot ott maradt, a varázsló lába előtt. Megcsillant rajta a Hold sápadt fénye.

Piton könnyedén felemelte Merlin varázsbotját.

Erdélyre koncentrált, McGalagony iskolájára. Az egyetlen személyre, akinek *most* szüksége lehet rá...

A bagoly, amit Percy Weasley az útjára bocsátott, szintén belesodródott az idő örvénylésébe. Kétségbeesve verdesett a szárnyaival. Miután az örvény kivetette, a napfény elvakította, tájékozódási képességét elveszítette. Ami nem is csoda, hiszen egy másik világba érkezett... A távolban, egy magas szirten egy karcsú torony meredt az ég felé. A bagoly megcélozta a vidék legmagasabb pontját, hogy továbbítsa az üzenetet Alastor Mordonnak.

McGalagony professzor, a Wizengamot főmágusa kimerítő szócstatát vívott a mágiaügyi miniszterrel, aki valami érthetetlen okból még mindig késleltetni akarta Umbridge eltávolítását.

(Relé, vedd át a minisztert, utána Ginnyt és Neville-t, a következőben majd Mordont, please! - S) (Átvettem. R.)

– Újabb tucat hallgató tűnt el – sápiózott a miniszter. – Ön tud valamit Harry Potterről, Hermione Grangerről, Dudley Dursleyről? Nyoma veszett Percy Weasleynek és Remus Lupinnak is! Lucius Malfoyról már több mint egy hónapja semmi hír.

– Nos... – A tanárnő elgondolkodott. Azt tudta, hogy Granger és Piton újabb küldetést teljesít a múltban, de a tervek között nem szerepelt, hogy ilyen népes társasággal utaznak. Mindenesetre, már régen vissza kellett volna térniük. – Várjunk még néhány napot, Rufus.

– Gondolja, hogy ez is Piton műve?

– Nem ő az első számú közellenség! – emlékeztette a minisztert a főmágus.

– A közvéleményt mindenesetre megnyugtatná, ha rács mögé kerülne mielőbb!

– Talán... bízza meg ismét Mordont – válaszolta kelleetlenül McGalagony. – Szeretne felmutatni valamit, mielőtt negyedszer is nyugdíjba küldjük. Kingsley határozottan ellenzi, hogy meghosszabbítsa az auror-parancsnoki kinevezését.

– Rendben van! – A miniszter szeme felcsillant. Mint akinek birtokában van valami információ, amit nem akar megosztani tárgyalópartnerével.

– Cserébe viszont elvárom, hogy a Roxforttól vonjon meg minden további támogatást, miniszter úr! Ugye, nem kell részleteznem? Elvárható, hogy egy közfinanszírozású intézményben maradéktalanul tartsák be az irányelveket. A hallgatói létszám csökkenésével arányosan csökkentse a normatívát!

Rufus behúzta a nyakát.

– De hiszen ezek a drága... vagyis... Dolores Umbridge intézkedései!

– Pontosan! – McGalagony hangjából egy árnyalatnyi gúny érződött. – Biztos vagyok benne, hogy a *drága* Dolores maradéktalanul betartja majd az irányelveket!

Miután véget ért a megbeszélés, McGalagony nyugtalanul nézett a mágikus terepasztalra. Egyre több vörös pont villant fel, jelezve, hogy hol történt végzetes beavatkozás. A pontok, mint valami gyulladt, fertőző sebhely, néhol már egybefolytak, és a fertőzés egyre csak terjedt...

Bár nem vallotta volna be, még magának sem, a főmágus asszonyt egyre inkább aggasztotta Piton elfogultsága a tanítványa iránt. Granger sokkal gyakrabban keveredett bajba, mint egy átlagos tanuló, és úgy tűnt, a varázslónak sokkal fontosabb a kislány sorsa, mint a feladat, amit vállalt... Minerva sejtette, hogy Piton megfáradt, megteszi, ami telik tőle, ám az újabb és újabb kihívások már nem lelkesítik. De hová tűnhettek? Hol időznek ennyit? Már régen vissza kellett volna térniük.

McGalagonyt ugyancsak nyugtalanította, hogy a Roxfort könyvtárának másolata, amit átmenekített az erdélyi magániskolába, lassan eltűnedezik. Megváltozik a szöveg vagy a beűk megfakulnak, oldalak maradnak üresen. A diákok is érezték, hogy valami nagyon nincs rendben...

Bár egyre többen iratkoztak át év közben a magániskolába, ahol régi tanáraikkal vidám és tartalmas napokat éltek át, a fenntartók mégis egyre nyugtalanabbak lettek. A "fáraók" egymás után jelezték, hogy a fogukba épített átokhárítók működésbe léptek. Itt-ott látták a szőke gyerekeket, és akikkel érintkeztek, ideiglenesen a hatásuk alá kerültek, és úgy viselkedtek, mintha a Sötét Nagyúr hívei lennének. Bár a tartományok főurai semlegesítették a beavatkozásait, egyre inkább aggasztotta őket, hogy fogalmuk sincs, ki az ellenség...

Aznap Minderva McGalagonynak nyugtalan éjszakája volt. Már másodszor álmodott a kóborló, kifejezéstelen tekintetű szőke gyerekekről. Emlékezett rájuk, Karkarov különleges csoportjára, Rufus Scrimgeour néha emlegette őket. Ám mióta Karkarov a száműzetését töltve vegetált valahol északon, a minisztérium pedig – költségvetési okokra hivatkozva – bezáratta a Roxfort Ötödik Házát, a gyerekeknek nyoma veszett. McGalagony megbízta Nymphadora Tonksot, hogy kutassa fel őket, ám a satnya, sápadt leányzó nem tudott semmiféle eredményt felmutatni. Nem volt önmaga, mióta Lupin is eltűnt...

Az idős boszorkány hirtelen kaparászó hangokra lett figyelmes.

(TG! Szerintem itt ügködjenek valamit a kölykök. Tobias már nincs velük, senkinek nem kellenek...:))

A fehérbőrű, felnyírt hajú szőke gyerekek hangtalanul lépkedtek a folyosókon. Nem szóltak egymáshoz és nem néztek körbe. Úgy mozogtak, mintha már tucatszor jártak volna az iskolában és McGalagony házában. Az ajtók zajtalanul, érintés nélkül nyíltak ki előttük. Mozdulataik ugyanolyan hibátlanok és gyönyörűek voltak, mint a testük, és mint a 14 kék szempár, amikben nem ragyogott érzélem. Elhelyezkedtek a ház különböző pontjain és csak vártak. Az egyetlen feladatra koncentráltak, amit befejezetlen képzésük alatt a tudatukba vésnek. „Ha készen vagytok... menjetek...”

Nemrég Dolores Umbridge arcán mézes-mázos mosollyal belépett az ötödik ház klubhelyiségébe és beszédet tartott, melynek az volt a vége, hogy „szedjétek össze a holmitokat, és *ha készen vagytok, menjetek* a kocsikhoz, amik átszállítanak benneteket az intézeti iskolákba” És ők elindultak. A thestralok engedelmessé váltak a gyerekek nonverbális parancsainak, és oda repítették őket, ahova menniük kellett.

McGalagonyhoz.

14-ek lehunyták a szemüket és álmodtak.

Egy lángoló világot.

Egy érzések nélküli, tisztító erőt.

Halált.

A főmágus asszony álmában az üveg pohár után nyúlt, amit az éjjeliszekrényre készített. Gyakran előfordult, hogy éjszaka kiszáradt a szája, ilyenkor néhány korty tiszta víz segített. Ám ahogy a poharat a szájához érintette, megcsapta az orrát valami förtelmes szag. Mielőtt felnyitotta volna a szemét, már érezte, hogy a keze, amivel a poharat tartja, lassan oszladozni kezd. Lefoszlott róla a felszíni hámréteg, majd bőre alól előtüremkedett a hús... A sötétben, szemüvege nélkül rosszul látott, de a kivillanó fehérség nem lehetett más, csak a csontja...

A vénasszony kiáltott volna, ám megrökönyödve tapasztalta, hogy nincs mivel... Nyelve a szájadlásához tapadt, majd az is bomlani kezdett. Fogai egymás után lazultak meg az ínyében és hullottak ki a szájából. A másik kezével a pálcáját kereste, annak is ott kellett volna lennie az éjjeliszekrény tetején, mindig a keze ügyében... Ám ahogy kinyújtotta a kezét, mintha sósavba mártotta volna. Gyorsan visszarántotta, ám érezte, hogy két ujjá már megperzselődött és foszlani kezdett róluk a hús. Erejét összeszedve feltápáskodott. Vakusi szemekkel körülnézett. Tisztán érzékelte, hogy hullámszánk, fodrozódnak a ház falai... Albus hagyatéka, a terepasztal, ami a varázsvilágot mutatta, szinte lángolt. Nem volt olyan pont, amit a vörös kórság meg ne fertőzött volna... Bár nem lehetett benne biztos, mégis riadalmat érzett, amikor az eszébe villant, hogy a gyerekekkel ugyanez történik...

A főmágus asszony megértette, hogy ez a vég. Mintha a szoba sarkában két szőke fejet látott volna egymáshoz hajolni. Furcsán ismerősek voltak.

– *Draco Malfoy? Narcissa?* – akarta kérdezni, de csak gondolatban formálta a szavakat. Az árnyalakok felé közeledtek vádlóan, ám mielőtt elérték volna, lassan felbomlottak, ahogy a professzorasszony látása homályosulni kezdett. Utolsó gondolata egy non-verbális, fájdalomsemlegesítő bűbáj volt. Már nem érzékelte, hogy elbotlik a küszöbön, csontjai elporladnak a testében, húsa oszlásnak indul...

– *Minerva! Tartson ki! Mindjárt ott leszek!*

Ismerős, bársonyos hang szólalt meg az elméjében. Piton sápadt arca rémlett fel. Válaszolni akart, de agya már nem kapott elég vért. Mentális üzenete a semmibe szállt.

– *Késő... Magát mentse, Perselus!*

McGalagony hirtelen nagyon könnyűnek érezte magát. Lebegett. Testével együtt minden fájdalmát maga mögött hagyta. Beleveszett az örvénylésbe, ami a háza helyén támadt. Könnyedén, anyagtalanul emelkedett az ég felé...

Piton döbbenetben állt. A pusztítás nem emberkéz műve volt. A démonok nem kímélték a főmágus asszonyt sem. Piton látta, hogy a ház belülről kezd izzani, a falak parázslanak, anélkül, hogy lángra lobbannának. Minden erejét összeszedve egy tűzoltó varázslatot küldött a megperzselte épület felé, de nem volt kétsége afelől, hogy odabenn már minden megsemmisült. Már tudta, hogy elkésett...

McGalagony üzenetét nem érzékelte. Látta viszont, hogy gyerekek tucatjai rohannak ki a vadonatúj iskolaépületből. A varázsló rohant feléjük, amennyire csak bírt. Pálcáját maga elé tartotta, hogy elszigetelje a pusztító örvénylést. A gyerekek odaértek hozzá, és megtorpantak előtte. Azért szaladtak, hogy segítséget hozzanak, riadóztassák a tanárokat, akiknek a közeli faluban volt a szállásuk. Az élen rohanó hatodéves lány felismerte a varázslót:

– Ez Piton! Piton professzor! Mit csinál itt?! Miért tette? – kérdezte lángoló arccal, szemrehányással a hangjában, ugyanakkor riadtan Ginny Weasley.

Piton látta az elszenesedett holttesteket, az oszladozó húst, felbomló tetemeket, a kiégett szemű, haldoklókat.

– Nem én tettem! – kiáltotta Piton, és lobogó talárjával megindult az épület felé. Merlin botja ezüstösen fénylett a kezében. Berontott a csarnokba, ahol gyerekek százai várták rettegve a segítséget. Vagy a végzetüket. – Kifelé! Mindenki!

Piton kezében felfénylett Merlin botja, védőkupolát vont a gyerekek köré. Egy fényes ösvény villant fel, a legkisebbek azonnal előre szaladtak. A DS tagjai, Neville Longbottom és Dean Thomas terelgette őket. Piton elkapta Neville gallérját.

– Neville! Mi történt itt?

A fiú megtorpant. Tekintetét dacosan emelte a varázslóra. Egy percig sem kételkedett benne, hogy Piton, Dumbledore gyilkosa felelős ezért a szörnyűségért. Ám ahogy a varázsló megfáradt arcába nézett, fekete szemének alagútjába fúrta a pillantását, hirtelen megértette, hogy Piton nem lett volna képes *erre*. Soha életében nem támadt védtelen gyerekekre, sem nála gyengébbekre. A férfi szemébe nézett és határozottan válaszolt:

– Ma éjjel Ginny és én voltunk az ügyeletes prefektusok. Láttuk megérkezni a szőke gyerekeket. Letérdeltek egy-egy sarokba, de nem látszottak veszélyesnek. Akkor még nem... Mindenkinek a tudatában megjelentek a legbesőbb félelmei... – Longbottom összerázkódott a visszaemlékezéstől.

– Folytasd! – dörrent rá Piton.

– Eszembe jutott az... okklumencia. Azonnal lezártam az elmémet, és megértettem, hogy mire készülnek. Elmondtam Ginnynek és Deannek, akik éppen a seprútárolóban... khm...

Piton megköszöri a torkát, de nem szólt közbe. Neville folytatta:

– Végigfutottunk a hálókörletben, mindenkit figyelmeztettünk, hogy zárja le az elméjét, és gyülekezzenek a csarnokban... de nem mindenki volt rá képes.... – sütötte le a szemét.

– Mi történt a behatólókkal?

Neville most egyenesen Piton szemébe nézett. Nagyon határozottnak látszott.

– Mindent bevetettünk, amit az SVK-órákon tanultunk. Magától... – Longbottom tekintetében a félelem és a tisztelet keveredett. Remegett a szája széle, amikor kimondta: – Végül Ginny és én... képesek voltunk kimondani a... halálos átkot is.

Piton szemöldöke a homlokára szaladt. Most már tudta, kinek a tetemeit látta idefelé jövet. Megvárta, amíg Neville újra egyenesen a szemébe néz.

– Helyesen tették. – Vigyék a kupola alá a kisebbeket. Mindjárt jövök...

– Már nincsenek túlélők! – kiáltotta utána Neville. – Ennyien maradtunk!

Nagy robajjal szakadt le a mennyezet.

– Kövessétek a Fényt! Mindenki! – kiabálta túl a zajt a varázsló. Amikor a diákok kihömpölyögtek és valamennyien a biztonságos kupola alá értek, Piton berohant a parázsló-üszkösödő épületbe...

Túlélőket valóban nem talált. Csak *tizenhárom* idegen, szőke gyerek holttestét.

– Ez minden, amire képesek vagytok? Csak olyan világot tudtok létrehozni, amiben senki sem akar élni? – Villámmal sújtott mindegyikre és elporlasztotta őket. – Kell még egynek lennie valahol... – morogta maga elé. Átvágott a tisztáson, abba a kis lakba, ahol emlékezete szerint McGalagony rendezkedett be. Itt is parázslott minden. Az átok, ami mérgező gázokkal töltötte meg a levegőt, Piton ellenátka következtében oszlani kezdett. A bőrét ugyan nem perzselte meg a tömény sósav-pára, de a füst fojtogatta, marta a torkát és égette a szemét. Hirtelen nyöszörgést hallott az egyik ágy alól. Lehajolt, és kihúzott egy sovány, csapzott, szőke fiút, aki háritó pajzzsal óvta magát, de már ereje végén járt. Keze kisebesedett, arca felhólyagosodott, a pofacsontja fölött véres masszává vált a hús.

– Nem bírtam megtenni... Nem voltam rá képes... – meredt maga elé üveges tekintettel. Piton felemelte a fejét és a homályos, kifejezéstelen, sűrű szempárba nézett.

– Draco? – kérdezte Piton hitetlenkedve. – Draco Malfoy?

A fiú megrázta a fejét.

– Az öregasszony is... így szólított. – Ájultan csuklott össze. Piton felnyalábolta a fiút, átvette a hátán, mint egy zsákot, és sietett vele vissza, a kupola alá. Amint a fénylő kupola széléhez ért, a fényösvény lassan fakulni kezdett. A gyerekek már biztonságban voltak. Piton a kupola középpontja felé irányította Merlin botját, immár belülről:

– Vissza a Roxfortba! – kiáltotta, mire a fényburok rezegni kezdett, majd lassan megszilárdult és a levegőbe emelkedett. Egy vakító villanás látszott – majd a fénylő gömb eltűnt. A gyerekek félrehúzódtak. Ideges moraj és suttogás hallatszott mindenfelől:

– Ez Piton!

– Dumbledore gyilkosa

– Meg fog ölni mindenkit!

– Azért jött!

– Dehogy! Meg fog menteni bennünket! – kiabálta túl a zajt Neville Longbottom.

:))

A diákok halkán összesúgtak, ahogy a fénygömb egyre lejjebb ereszkedett. Végül simán talajt fogott, és egy pukkanással megsemmisült.

– Hol vagyunk? – kérdezte Neville Pitont, aki csak most vette le a lassan magához térő szőke fiút a válláról.

– Ez... Draco? – pislogott Ginny Weasley.

– Nem... Az egyik merénylő. De emlékszik mindenre, ami Draco-val történt – felelte a varázsló. Amíg tartott az utazás, megértette. Halkan magyarázott. – Draco meghalt, méghozzá a Sötét Nagyúr átkától. Lucius bizonyára elégette a testét, így megakadályozta, hogy eleven lelke visszataláljon a még újjáéleszthető porhüvelybe. Ennek a szerencsétlen kölyöknek pedig az intenzív képzés során, az Ötödik Házban kitörölték a személyiségét. A sors különös szeszélye folytán azonban a lélek és a test egymásra talált, s mindaz, ami Draco-ból maradt, lassan uralni kezdte ezt a szőke gyereket.

– Akkor... ő fog bűnhődni azért, amit Draco Malfoy elkövetett? – kérdezte Ginny.

– Draco az életével fizetett. Ő már nem felelős semmiért!

– De maga igen... – Neville nyelt egyet. Képtelenségnek tűnt, hogy Piton, aki megölte Dumbledore-t, és ki tudja, milyen szörnyűségeket követett el, most megmentette valamennyiüket. Ha ugyan ez nem csapda. És nem a Sötét Nagyúr elé viszi az egész társaságot. Bár ez is valószínűtlennek tűnt.

Ám nem maradt idő az elmélkedésre. Ahogy a fénykupola elenyészett, recsegő hang szólalt meg Piton háta mögött:

– Áh... jellemző. A tettes visszatért a tett színhelyére!

Piton hátrafordult. Egy köpcös, csapzott, féllábú emberrel találta szemközt magát, aki mágikus szemét forgatva meredt rá.

– Alastor...

– És itt a vége, Piton! – recsegte az öreg auror, a varázslóre szegezve pálcáját. – *Expelliarmus!*

Piton pálcája Mordon kezébe röppent, Merlin botja azonban meg sem rezdült. Amikor az öreg auror felé nyújtotta a kezét, egy kékes fénysugár csapott ki belőle, és a földre döntötte. Fájdalmas kifejezés látszott az arcán, ahogy szuszogva, nagyokat nyögve feltápászkodott.

– Magával megyek akkor is, ha nem csinál bohócot magából – vetette oda gúnyosan Piton. Ekkor már legalább húsz auror nyüzsgött körülöttük. Leghátul egy sunyi képű, vörös hajú alak. Piton felismerte. – Bill Weasley? Mindent elintéztél?

A legidősebb Weasley fiú előlépett. Miután meggyógyította magát Piton főzetével, és megtette, amivel a varázsló megbízta, Charlie öccséhez utazott. Ginnyvel is Erdélyben találkozott. Amikor a bagoly, amit Percy bocsátott az útjára, szintén megérkezett, azonnal riadóztatta az aurorokat.

– Már régen nem vagyok a lekötelezeted, Piton! Te szemét gyilkos! – köpött felé.

Piton fáradtan emelte rá a tekintetét. Nem zavarta, hogy Bill nem mondja el, amit tud. Tudatcsápját mélyen a fiatalember elméjébe fúrta, ezúttal nem volt kíméletes. Hiába szorította Bill mindkét tenyerét a fejére, és üvöltött fel fájdalmasan, Piton könnyűszerrel hozzáfért a szükséges információhoz. A varázsló elégedetten bólintott. Arc kifejezése azonban nem árulta el megkönnyebbülését. A legidősebb Weasley fiú aktivált egy több mint 70 évvel ezelőtt megnyitott betétet. A titokzatos *H. P.* számláját.

– Várunk még valakit? – fordult szinte kedélyesen Alastor Mordonhoz Piton.

– Vigyétek! – bődült el a vén auror. Piton megvonta a vállát. Egykedvűen tűrte, hogy közrefogják, és felkészült rá, hogy kísérői egyenesen az Azkabanba hoppanjáljanak vele.

Ám mielőtt távoztak volna, diákok százai tódultak ki a Roxfortból. Luna Lovegood vezette őket.

– Mi történt? – lépett közelebb az apró termetű Flitwick professzor.

– Fellázadtunk! – újságolta derűsen Luna Lovegood. – Nem tűrjük tovább a tehénbéka önkényeskedését! Sztrájkolunk, és addig nem megyünk vissza a Roxfortba, amíg el nem takarodik.

Bimba tanárnő az Erdélyből visszatérő társasághoz fordult:

– Csatlakozunk?

– Igen! – harsant a kiáltás sok száz gyerektorokból. Valamennyien a kupola védelmében álltak. Amikor a Roxfortból az összes diák kirohant, az épület *fakulni* kezdett. El-eltünedezett, először a tornyok váltak áttetszővé, majd a falak is. Merlin botjából közben ezüstös fénygömbök váltak ki.

– Professzor úr, mit csinál? – fordult felé Ginny Weasley. – Ne rombolja le!

Piton, mint valami megszállott, indult előre. Követte a gömböket, amelyek egyenesen a pincébe vezettek...

Umbridge az irodájában ült és egy vastag, fogyókúrával foglalkozó könyvben merült el éppen. Olvasás közben bal kezével egy bögre meleg mézbe mártogatott pár szem korpás kekszet, majd elmélyülten rágcsálta. A méz aranyszínű, ragacsos foltokat hagyva maga után, végigcsöpögött az asztalon. Dolores feltörölte a mázját majd élvezettel lenyalogatta tömpe ujjairól. Erről eszébe jutott Percy, és rosszkedvűen félretolta a könyvet. Ekkor hallotta meg a lármát. Széles békaszáját csücsörítve húzta össze, és méretes mellkasát megszívta levegővel, hogy kellő eréllyel tudjon fellépni a rendbontók ellen.

Fred és George nem törődtek azzal, hogy apjuk nem akarta, anyjuk meg egyenesen megtiltotta, hogy visszatérjenek a Roxfortba.

Ők ki akarták füstölni a tehénbékát. Luna Lovegood ebben tökéletes szövetségük lett, s módszeresen meggyőzték a többi diákot, hogy a béka segge alól ki kell venni a székét.

Hogy lehetőleg elég nagyot essen.

Egy ideig Hermione és Harry és benne voltak a buliban, de ők folyton el-eltünedeztek, így nem lehetett őket fontosabb dolgokkal megbízni.

És most, úgy tűnt, az ikrek elérték a céljukat. Minden diák melléjük állt. A Nagyterem kupolájába felvarázsoltak egy kentaurt, és megbízták Hagridot, hogy beszéljen velük: költözzenek be az iskolába pár napig...

Umbridge-ha akar, reagáljon :D

Umbridge lenézett az emeleti lépcső tetejéről és megrettenve lépett hátra. Az előcsarnokban összegyűlt tömeg feltételezése szerint nem azért hömpölygött felfelé, hogy valami jót cselekedjen.

Dolores rémulten ugrott be az irodája ajtaján és egy bűbájjal lezárta, majd szuszogva vetette a hátát az ajtónak. Segítség kell – futott át rajta a gondolat –, vagy olyan, aki magától segít, vagy akit rá lehet kényszeríteni. Percy! – ötlött fel Doloresben, és a kandallóhoz rohant, miközben egyre közelebből hallotta a tömeg kántálását.

– Ez az! Ez az! Gyerünk! – lelkesítette a tömeget Fred és George. – Itt teheneknek nincs helyük! Új igazgatót! Új tanárokat akarunk!

A Roxfort teljesen kihaltnak látszott. Pontosabban: mint "aki" haldoklik. Piton összehúzott szemmel torpant meg az előcsarnokban. Az ezer éves épület falaiból, a kövek közül, mint valami jeges lehelet, *hidegség* áradt. Piton összébb húzta a talárját. Az ezüstös fénygömbök összehúzódtak, alig voltak nagyobbak, mint egy cikesz. Régi birodalmába vezették a varázslót. Maga sem értette, miért követi őket, de ahogy befordult a pince labirintusába, átsuhant rajta minden, ami valaha ide kötötte.

A Roxfort *volt* az otthona.

A pince.

Az egyetlen hely, ahol önmaga lehetett.

Merlin botja egy éles villanással kitörölt minden *idegen* illatot, oda nem illő tárgyat, (*a meztelen nők képeit a falakról :D*) (*a bórszerkók azért maradtak, ugye?!:D-B*) amelyek azóta kerültek ide, hogy Karkarov, Umbridge és Desirée Alzac és a Malfoyok erkölcsi fertővé züllesztették a nagy múltú intézményt.

Piton a belső szobába lépett. Keskeny ágya érintetlen volt. Ide senki sem léphetett be rajta kívül, soha... csak egyvalaki. Hermione Granger.

Hermione...

A varázslón átsuhant mindaz, amit Tanítványa jelentett számára. Érezte, hogy az inge alatt felragyog a Fényamulett. Piton megnyitotta az elméjét, és egy elmeüzenetet küldött az Idők Végtelenjébe:

"Merre jársz, Fény Leánya? Hol vagy most? Gondolsz-e néha a Kárhozat Fiára?"

Piton, különös módon, nem érzett nyugtalanságot. Tudta már, hogy a térben nincsenek távolságok. Talán az időben sem... Biztos volt benne, hogy amíg az amulett tiszta fénnel ragyog, Granger biztonságban van. Bárhová tűnt. Talán ott maradt a múltban. Családot alapítottak Potterrel. (*vagy Percyvel-vagy Dudlicsekkel-mindegyik nyerő ötlet:D-B*) Ha így van, remélte, hogy a lány boldog... Piton felidézte a pillanatokot, amikor csak egymásra figyeltek.

Hitte, érezte, minden tudásának bizonyosságával érzekelte, hogy találkozni fognak még. Hamarosan... És akkor talán... végre benne is felélednek azok a régi érzések. Vagy... valami más. Amiben nincs helye büntudatnak, szégyenkezésnek és önvádnak, ami mérgezte a kapcsolatukat, akkor is, amikor a legmeghittebb perceket élték át.

Hermione emléke olyan eleven volt, mintha ott lett volna mellette. Ha lehunyta a szemét, talán még az érintését is érezte volna. Előre nyújtotta a kezét, és egy kőtömbnek ütközött, ami az előbb, ebben Piton egészen biztos volt – még nem lehetett ott.

Fellobbant az intellektuális érdeklődés szikrája. Merlin botjának segítségével arrébb lökte a követ.

Az *illat* összetéveszthetetlen volt.

Hermione?!

Piton a kezébe vette a szalaggal átkötött hajtincset. Mélyen beszívta az illatát (*TG kedvéért – éljen a nyál! – S*) (*TG-nek egy szava sem lehet, mennyire jók vagyunk hozzá!:-P-B*)

(*Magasságos... mit kap akivel rosszak vagytok? Azzal még beszélgettek is? :DD TG*)

Azonnal megértette, hogy Hermione így akart üzeni neki valamit, abból a távoli világból, ahová sodródott.

De mit?

Mielőtt megfejtette volna a titkot, szapora lépések zaját hallotta a folyosóról. Mordon emberei követték a varázslót. Egy fiatal, rövidre nyírt hajú auror lépett elé.

– Letartóztatom, Piton *professzor!* Ne próbálkozzon semmivel!

– Viktor? – nézett a szemébe Piton. Gúnyosan elmosolyodott. – Próbálkozni a kutyák szoktak. Én megteszem, amit meg kell tennem.

– Jöjjön, vitára nincs idő. A Wizengamot mágustanácsa előkészítette a tárgyalást. Holnapután felelni fog a bűneiért, Piton professzor.

– Mivel vádolnak? Albus halálán kívül?

– Nagyon jól tudja. De most mindenekelőtt Minerva McGalagony kivégzéséért és az erdélyi iskola lerombolásáért kell felelnie.

Piton szemöldöke a homlokára csúszott.

– Menjünk.

– Meg kell bilincseljem... – A feladat láthatóan Krum számára is kellemetlen volt. Piton engedelmesen előre nyújtotta a kezét. Viktor hosszú másodpercekig szöszmötölt, sehogy sem sikerült összeilleszteni a vaspántokat. Miután végre nagyot csattant a bilincs Piton csuklója körül, hihetetlenül gyorsan rozsdásodni, majd porladni kezdett, végül leesett róla. Viktor invitózott egy másik bilincset. Ezzel csak az volt a baj, hogy először annyira összeszűkül, hogy nem érte át Piton csuklóját.

– Gyerekbilincs? – gúnyolódott a varázsló. Viktor ráirányította a pálcáját. Ettől viszont annyira kitágult, hogy a férfi ökle könnyedén kicsúszott belőle. – Hagyja ezt. Megmondtam Mordonnak, hogy vele megyek. – Azzal magához vette Merlin botját, felkapta Hermione hajtincset, és a zsebébe süllyesztette, majd elindult előre.

Perselus Piton azt az éjszakát már az Azkabanban töltötte.

Dudley Dursley álmában otthon járt. Petunia *néninél* és Vernon *bácsinál*. Nem *apunál* és *anyunál!* Talán a kacsasült és a vodka dolgozott benne, talán a csodálatos bot, ami csak az ő akaratának engedelmeskedik... Hirtelen lepergett előtte az egész élete. Ami semmi másról nem szólt, csak tévénézésről, evésről, a kisebb gyerekek megalázásáról és szemüveges unokaöccse piszkálásából. Felidézte magában annak a látogatásnak az emlékét, amikor egy idős, ősz szakállú varázsló Harryvel megjelent náluk és a Black-család hagyatékáról beszélt, amit mihaszna unokaöccse örökölt. Egy házról és egy manóról... Felröhögött álmában. Harrynek még a manó se engedelmeskedik. Neki viszont száz manó szolgál majd... És nem háza lesz, hanem kastélya! Ahol kitűnő a konyha... És jók a csajok is...

De kell majd egy torony, ahová bezárhatja az ilyen Harry-féléket. Dudley-nek felrémlt az az időszak, amikor a baglyok megszállták a házukat a Privet Drive-on. Amikor hónapokra elmenekültek, ám az óriás, akivel a tizenegyedik születésnapján Harry elment, végül a Jeges-tenger közepén is rájuk talált.

Dudley körmei az asztal lapjába vájódtak.

Az óriás megszólította! Azt hitte, hogy ő Harry Potter!

Akkor tudta meg, hogy az unokaöccse varázsló...

Pedig én vagyok az! A legnagyobb varázsló! Én ismerem az Ötödik Ház titkát is, amit Harry nem...

Ahogy Dudley álmodott, Mardekár botja sorra egymás után létrehozta a varázsvilágnak azokat a sötét részleteit, amelyeket az alapító Mardekár hosszú élete során teremtett, egyedül, amikor a másik három alapító magára hagyta...

A következő nap az Azkabanban eseménytelenül telt. Mintha a világ megfeledkezett volna Perselus Pitonról. A valaha élt legnagyobb mágus örököséről...

"Létezel, mert hisznek benned, és addig élsz, amíg emlékeznek rád..." – idézte fel Merlin híres bűbáját a varázsló. Merlin ezt az átkot a gonosz Mab királynőre szórta, és a világ, amit a tündérr királynő épített – vagy inkább összeharácsolt – pillanatok alatt feledésbe merült...

Merlin botját nem tudták elragadni tőle. Piton a sarokba támasztotta a nagy értékű ereklyét, és hagyta, hogy az elméjébe áramoljon minden tudás, minden ősi bölcsesség, amit Merlin az örökösének szánt. Perselus Piton újra diák lett. Mivel más dolga nem volt, befogadott minden ismeretet, anélkül, hogy hasznosságát mérlegelte volna. Tudta, hogy bármikor büntetlenül kísétálhat, ha úgy tartja a kedve. Ám semmi oka nem volt rá, hogy távozzon. A pince, ahol magánzárkája volt, sok tekintetben a roxfordi cellájára emlékeztette.

Az őr másnap este valami híg lötytyöt hozott egy fatálban, és ahogy belökte a apró nyíláson, a fele a padlóra ömlött. Pitont nem zavarta különösebben. Merlin botjának segítségével változatos étrendet állíthatott volna össze magának. Ha éppen úgy tartja a kedve...

Éjszaka a varázsló végignyúlt a keskeny vaságyon. Érezte, hogy a Fényamulett felragyog a kezében.

Hermione... Gyertek vissza, akárhol vagytok! Ha tehetek érted valamit, megteszem! Válaszolj!

Hermione elméje rögtön befogadta az üzenetet.

Perselus... Herceg! – kapaszkodott bele a kapcsolatba a lány és nem engedte megszakadni.

Piton az első pillanatban azt hitte, álmodik. Hermione gondolatának sugárzása tiszta volt, intenzív és világos.

Hová kerültetek?

Hermione felsóhajtott.

Perselus... nem is tudom, hol kezdjem... talán a végén... mint minden bolond, aki a végétől kezdi az újságot... Perselus, ugye nincs semmi bajod... én... mi az ősidőkben vagyunk... és megalapítottuk a... Roxfortot... fel tudod fogni?! Mert én nem nagyon...

Megalapítottátok a Roxfortot? A legjobbkor, Granger!

Szinte önálló életre kelt az ötlet és mire felocsúdtunk... négy ilyen különböző alapító... mégis minden a helyére került... olyan békés minden. A csend tapintható.

Örülök, ha jól érzed magad, ott, ahol vagy, de vissza kell térned! Itt és most csak akkor folytatódhat a képzés, ha Hermione Prince újra indítja! Több mint hetven éve kamatozik a Gringottsban az a pénz, amit 1925-ben nyertünk. Csak Te férhetsz hozzá!

Hermione a név hallatán nagyon halványan elmosolyodott. Szinte csak képzeletben.

Vissza akarunk térni! Itt nem élhetünk! Tudom, Herceg! De nem tudjuk, hogyan. És Mardekár botja önálló akarattal rendelkezik. Nincs hatalmunk felette...

Mardekár botja? – értetlenkedett Piton. – *De hát Harry miért nem használja?!*

Mert képtelen rá! Úgy tűnik, az az ostoba bot csak Dudley-nak engedelmeskedik... Perselus... talán ő Mardekár utódja?!

Lehetséges... – Piton tekintete Merlin botjára tévedt. – Megnyitom az Időkaput ezen az oldalon. Ha az az ára, hogy összedől az Azkaban... akkor azon az áron. Ti is koncentráltok erősen! Mardekár botjának és Merlinének egyszerre kell örvényt keltenie, hogy visszajussatok. De az, akinek a kezében Mardekár botja van, nem térhet vissza!

Csak Dudley-nak engedelmeskedik. De nem maradhat itt... ő sem... ez teljességgel őrület! Hogy lehet ez?!

A pálca választja a varázslót. A varázsbot maga dönti el, kinek a kezében működik. Harry Potternek ez a sorsa. Dudley nem más, mint az igazi Harry Potter... – Pitonnak voltaképpen teljesen mindegy volt, ki ül az alapító Mardekár székébe. – Döntsék el egymás között! Te vagy az egyetlen, akinek feltétlenül vissza kell térnie, Hercegnő!

Vissza fogok térni. Vissza fogok, Herceg. Várd a jeletem. És várj... engem... (ha mégsem, akkor tekintsd semmisnek a meditációmat, Perselusom... öh.-:D)

A kapcsolat hirtelen szakadt meg.

Itt majd valahogy kapcsolódik hozzájuk Piton– összeszöve egy másik jelenettel, amiben Harry-Hermione a múltban tevékenykednek–

Hermione már a Roxfort előcsarnokában lépkedett. Feje még tele volt az alkotás élményével. Alig hitte el, sőt, egyáltalán nem hitte el, hogy *ők* négyen hozták létre a Roxfortot...

Percy és Dudley eltűnt, de Harry sziluettje kirajzolódott a szemközti falon.

– Harry! – szólította meg Hermione rekedten.

Harry nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyi tiszta lett volna a tudata. Érezte az energiák áramlását a falakban és a falakon belül, amerre a többiek jártak. De az érzései most nem zavarták össze. Tette a dolgát. Tudatosan, odafigyelve minden részletre. Megállt Hermione hangjára és bevárta a lányt.

A lány és a fiú úgy álltak szemben egymással, mint az első emberpár... mint akik tudják, hogy csak ketten vannak, és másra nem számíthatnak...

Hermione nagyot nyelt és megfogta Harry kezét.

– Megtettem. Meg... megcsináltam...

Harry-nek nem kellett kérdeznie. Hermione arcára volt írva minden.

– Csak nem egy sötét tekintetű denevér otthonát alkottad meg? – szorította meg a lány kezét Harry.

Hermione elmosolyodott.

– Jók a sejtéseiteid... Megteremtettem a rettegett pincét. – bólintott. – Fura, hogy így alakult... hogy nekem... szóval, hogy én... egy *Griffendéles* ... egy menthetetlenül Griffendéles... semmi nem történik véletlenül. Most már tudom. – hallgatott el Hermione, majd egy hosszú perc után újra a fiúra nézett. – Te hol voltál?

Harry megvakarta a fejét és szívből jövően felnevetett.

– Kviddicspálya... seprútároló... klubhelyiség... a szükség szobája – kacsintott a lányra Harry – és éppen az ebédlőből jövök, mert hallottam, hogy szóltál, de valójában még nem fejeztem be.

Körbesétáltak kéz a kézben, a Nagyteremben. Minden békés volt. De üres. Nagyon üres. Hermione a hosszú tanári asztal elé lépett és minden egyes széken végignézett. Amikor a főhelyhez ért, felsejlett neki Albus Dumbledore képe. És amikor arrébb ment...

Hirtelen elszédült, az asztal szélébe kellett kapaszkodnia.

Perselus...

Hermione nem habozott. Megkerülte az asztalt és leült Piton székébe. Lehunyta szemhéja mögött képek cikáztak és érezte, hogy elméje megnyílik...

"Merre jársz, Fény Leánya? Hol vagy most? Gondolsz-e néha a Kárhozat Fiára?"

Hermione elmosolyodott.

– Túl sokat, Te *átkozott*... – suttogta, még mindig halvány mosollyal az ajkán.

– Hermione! – szólt Harry halkán a lányhoz.

A lány nem felelt. Nem nyitotta ki a szemét. Meg sem mozdult.

Harry sejtette, hogy mi történik és aggódni kezdett. Már tudta, hogy amit csinálnak, az ugyan része az idő normális menetének, de minden, ami máshogyan történik minden, amire rosszul emlékeznek, vagy amit elfelejtenek, az a jövőben megszűnik létezni. Nem az a fontos, hogy rájuk emlékezzenek (hiszen azt is tudta, nem a saját nevükön őrzi meg őket a varázsvilág), csak az a fontos, hogy amit elindítottak, amit megalkottak, az ne pusztuljon el. Tudta, hogy a létrehozott egység érzékeny és tünékeny dolog. Ha bármilyen erő belenyúl a nem teljesen kész műbe, az a Roxfort végét jelentheti, és mindennek a végét, ami neki valaha is fontos volt.

– Hermione, gyere vissza! – szólt újra Hermione-hoz Harry.

A lány előtt szinte lepergett, ahogy Piton megtalálta a hajtincset... érezte, tudta, hogy így volt. Lesz.

Most van.

Aztán elsötétült minden. Hermione megrándult és riadtan felnézett.

Harry még mindig mellette állt és a kezét fogta.

– Láttam... vagyis... elérte... megértette... megtalálta! – hadarta izgatottan.

Harry kérdően felvonta a szemöldökét és elengedte Hermione-t.

– Elmondod magadtól, vagy keresnem kell egy harapófogót?

Harry pálcája koppant az ebédlőasztalon és különféle harapófogók jelentek meg. Felemelt közülük egy igen rozsdás kinézetű darabot és meglóbálta Hermione felé.

– Hallgatlak Fény Leánya...

Hermione elmesélte a pincés történetet és azt, mit élt át az előbb. Keze közben a szék karfáját szorította. Szinte érezte Perselus érintését...

Harry figyelmesen hallgatta a lányt. Neki teljesen más üzenetet hordozott a történet. Ha Piton a jövőben van, akkor visszajutott. És ha járt a pincében, akkor az épület Áll, 1000 év múlva. És minden úgy van, ahogy volt, amikor eljöttek. Harry felujjongott magában.

– Úgy tűnik, valóban sikerült! Mást nem mondott a Búsképű Lovag, esetleg arról, hogy mit tegyünk, hogy mi is visszajussunk?

– Nem üzent mást. – rázta meg a fejét a lány. – És nekem sincs róla fogalmam, hogyan juthatnánk vissza... – nézett kétségbeesetten a fiúra.

Az Időnek itt nem volt szerepe. Ebben a valótlán valóságban máshogy teltek a percek, ha teltek egyáltalán, és nem csak egy nagy massa volt az Idő maga, amiből ki-ki kénye-kedve szerint szakított ki egy részt...

Hermione nem mozdult el a székből, és örült, hogy Harry sem hagyta magára a Nagyteremben. *(ne hagyja magára, oks?:))*

A lány hátradőlve ült, lábát lóbálta és szemét az ablakra függesztette.

Visszajutni...

Innen el és ide vissza...

Behunyta a szemét, amikor hirtelen egy hang hasított ismét az elméjébe. Sokkal élesebben, tisztábban, mint az előbb.

A szék, amin hintázott, csattanva csapódott le két lábbal a padlóra. Hermione azonban meg sem rezdült. *(tiszta extázisban van– ilyen lehet, amikor valaki meg van szállva?:D)*

Harry aki éppen a Nagyterem mennyezetét bűvölte bűvölhetőre, megfordult a zajra és egy ugrással Hermione mellett termett. A lány arcán időtlen szépség ragyogott. Úgy tűnt, a lelke a végtelenen keresztül kutatta azt, akit szeret. Harry bizonyosra vette, hogy meg is találta. *(Ezért a néhány mondatért kérek valami elismerést! Tocsogjatok csak! :DDTG)*

Hermione megint hátradólt. Kezei megmarkolták a karfát.

Hermione... Gyertek vissza, akárhol vagytok! Ha tehetek érted valamit, megteszem! Válaszolj! Perselus...

Harry nem szólt csak nézte Hermione-t, és a csukott szemhéja alatt ide-oda mozgó szemét.

Hermione jó ideig csak ült, sápadtan, mozdulatlanul. Mint aki kómában van, olyan volt. De valójában Perselus-szal beszélt.

Harry halkan újra szólógni kezdte.

– Hermione! Még sok a dolgunk.

Hermione végül felnézett. Sűrűn pislogott és lassan felemelkedett a székből.

Harry elindult az asztalok között, a feje tele azokkal a dolgokkal, amikről nem szabad megfejtenniük. Pedig valamiket nem idéztek fel kellő pontossággal. Az eltűnő tárgyak, a semmivé váló könyvlapok, a kviddicsmeccsek amik mintha sosem lettek volna. Nem sülyedhet el, nem felejthetik el... valaki lesz, aki emlékezik rájuk négyük közül. Hirtelen megállt és két bögre forró kávét varázsolt az asztalra, majd leült és intett Hermione-nak.

– Beszéljük meg a dolgainkat, mielőtt szétesik a jövő.

Hermione leült szemben Harry-vel a diákasztalhoz és felkönyökölt. Álla alá támasztotta a két tenyerét.

Harry elmondta a lánynak az aggályait és a félelmeit. Hogy a Roxfort amit alkottak, tele van hiányokkal, amik majd idővel előjönnek.

– Hm. – húzta fel a szemöldökét.

– Ezt pontosan, hogy érted? – vigyorgott Harry.

Hermione elmosolyodott.

– Pedig ennyiből kutya kötelességed lenne kitalálni, mit gondolok!

Harry tréfásan az asztalra csapta a bögréjét és előrehajolva Hermione szemébe nézett. Lassan tagolva ejtette a szavakat miközben szigorúan összevonta a szemöldökét.

– Összetévesztesz valakivel *kiscsillag!* Én nem használok ilyen alantas elmetrükköket. Ne keverj össze Wollanddal vagy... Pitonnal – köpte oda foghegyről Harry – én nem akármilyen mágus vagyok, egy igazi Talán Pista! – kacintott Harry és egy hajtásra kiitta a maradék kávét, majd elégedetten sóhajva nézett a lányra.

– Na, mesélj te is! Mit üzen a te mindentudó professzorod?

Hermione halkán beszélni kezdett az elmeüzenetekről, amit Pitonnal váltott.

Harry gondolataiban felbukkant valami aggódás. John... és Tobias akivel ugyan fogalma sem volt, hogy milyen kapcsolata lehetett a lánynak de úgy gondolta Piton minden bizonnyal Hermione miatt akarta megölni a fiút a Vadkanban. És ha Piton veszélyesnek találta, akkor, az nem lehetett egyszerű ember. És most először gondolt a sötét ellenségre... Voldemorra.

– Honnan tudod, hogy kivel beszéltél? – szegezte Hermione-nak a kérdést.

– Biztos, hogy ő volt. – nézett megütközve a lány a fiúra. – Senki mással nem állok konfluenciában. Amire Te azt mondtad tavaly, hogy Piton egy perverz, amiért erre rávett engem. Emlékszel? – nézett kissé vádlón barátjára Hermione. – Most talán pont ez ment meg minket.

Harry zavartan nézett a lányra.

– Igen... valami rémlik *(semmi... :D TG)* De akkor valóban úgy gondoltam, hogy perverz dolog más valakinek az agyában turkálni. Az pont olyan, mintha bedugnád az ujjadat az orrába. Vágytál már ilyesmire? – vigyorodott el Harry

– Oké. Piton lehet, hogy perverz. *(ez már tény... :D)* – közölte tárgyilagosan a lány. – De a konfluencia nem egyszer húzott ki a bajból. Szükségem van a tudatra, hogy él, Harry! Ez köztünk... olyan, mint a levegővétel. Életben tart. Érzem, hogy mi van vele. És ő is érzi... tudja, hogy nincs bajom. – kapott a fiú keze után Hermione hirtelen.

Harry hagyta, hogy Hermione belekapaszkodjon (kicsit már sokat fogdossa Hermi Harry kezét! Előjátéknak ez kevés, barátkozásnak meg sok! :D TG) de közben határozottan úgy érezte, hogy bár minden elismerése Piton professzoré és Hermione valóban különleges lány, de a szerelemnek ez a szintje, ez a fajta egymásban élés számára nem csak idegen volt de értelmetlennek tűnt. Arról nem is beszélve, hogy időnként az öregekre jellemző szentimentális elrövedő tekintetet vélte felfedezni a lányon és olyankor kifejezetten vágyott egy bőrszerkós motorozni szerető csajra, akivel be lehet barangolni a világot és akinek ragyogó vörös haja van, és... – Harry vigyorogva megdörzsölte az orrát – egy jel van a köldöke alatt. Harry elmereng. Mondjuk az Ankh, az élet szimbóluma. Harry tudta, hogy nem szabadna most... nem egy lányra kéne gondolnia, aki még csak nem is fog ide járni 1000 év múlva... nem szabadna a saját vágyait belekeverni abba, amit tesznek, de a lány napbarnított hasa és köldöke alatt a Nílus kereszt, olyan valóságosan jelent meg a képzeletében, hogy nagyot nyelt és rémülten nyitotta ki a szemét.

– Mit mondtál, hogy Piton él, jól van, ugye? – kérdezte rekedten, miközben óvatosan elhúzta a kezét.

– Él. Persze, hogy él... és vissza kell mennünk. Ezt a másik két lököttet is meg kellene keresni... Perselus... az Azkabanban van, de nála van Merlin botja! Merlin és Mardekár botjának egyidejű használata időkaput nyit meg. Visszamegyünk. – bólintott elszántan Hermione.

A nagyösszegű számláról nem szólt egyelőre Harry-nek. És arról sem, hogy ő *Hermione Prince*... ujjai akaratlanul is megforgatták a kis gyűrűt a bal gyűrűsujján, amit a Hercegtől kapott karácsonykor. Semmi különös. Csak egy gyűrű, Hermione. Csak egy gyűrű... a lány elmosolyodott.

Harry ugyan már korábban észrevette a gyűrűt, de nem akarta szóvá tenni. Örült, hogy Piton mégis eljegyezte Hermione-t... Vajon én leszek majd az esküvői tanú? Vigyorgott magában kajánul, ahogy észrevette a lány mozdulatát majd megcsóválta a fejét. Bolondok ezek... de legalább bolondságukban boldogok. Harry bátorítóan nézett Hermione-ra.

– Mi lesz akkor? Mit üzent a nagyfőnök?

– Piton a jelemre vár. El kell döntenünk, ki működteti majd Mardekár botját. A jelek szerint csak a hón szeretett Dudlusnak engedelmeskedik...

Harry vállrándításában nem volt semmi rosszindulat, inkább csak azt akarta kifejezni, hogy nem akar ellenállni a sorsszerű dolgoknak.

– Ha Dudley Mardekár... , szerintem maradjon itt. Ő innen nyitja meg az időkaput.

– Ha itt akar maradni, maradjon. De... nem tudjuk, ez milyen változásokat generál majd a Jövőben... veszélyes hátrahagyni egy Jövőbelit a Múltban... – ingatta a fejét Hermione.

Harry levette a szemüvegét, és magyarázott, miközben törölgette.

– Most kivételesen rossz oldalról közelítéd meg. Nem mi hagyunk valamit a múltban a jövőből. Valamennyi furcsaság ami a jövőben keletkezett... gondolj csak a gyerekek közötti csereberére– Harry megérintette a sebhelyet a homlokán –, Voldemort bukásai és feltámadásai ... ez mind azért történt, mert Dudley itt maradt. Vagyis a jövőnk múlik rajta, hogy ő kellőképpen boldog-e a hatalomtól, amit Mardekár botja biztosít a számára. A kérdés már csak az, hogy vajon véletlen-e, hogy Mardekár botja Merlin botjának másolata. Te nem látsz valami összefüggést ebben? Viszont ami elbizonytalanít, hogy vajon nekünk – Harry nagyot nyelt és csak halkan merte kimondani a félelmét –, nekünk szabad-e elmennünk innen, ahhoz, hogy a jövő jó része, ne változzon.

Hermione felnézett, Potter szemébe.

– Vissza kell mennem. – mondta határozottan. – Ne is forduljon meg a fejedben, hogy itt maradjunk.

Harry megcsóválta a fejét.

– Ne *csak rá* gondolj, Hermione. A jövő fontosabb, mint egy szerelem még akkor is, ha azt hiszed örökké fog tartani.

– Nem... nem, Harry. Nem a perverz professzorom miatt. Nem a közös életünk miatt... ha van ilyen egyáltalán... persze ez is fontos. Nagyon is. De nem *csak* emiatt! A Roxfort miatt. A Jövő miatt. – nézett Hermione az ablakra. – Idővel megtudod, Harry. Kérlek, bízz bennem. Ez a legtöbb, amit tehetsz... pocskék érzés, mi? Egy lányban bízni... rábízni az életedet... – gunyoroskodott Granger, de aztán felnevetett. – Nem maradhatsz itt Te sem. Persze, ha akarsz... Dudley-val és Percy-vel szuper életek lesz... a kis ősközösség... vajon ki lesz a nő hármótök közül? – nézett ártatlanul Hermione Harry-re, gúnyos vigyorral az ajkán.

Harry most valahogy nem tudott semmi frappánsat mondani.

Az érzés, hogy valami fontosról elfelejtkeztek, ott motoszkált benne.

– Ki lesz a nő? Talán akit nem érdekel a kviddics. Az jó kiindulási pont. – morogta oda Hermione-nak miközben kifelé indultak, hogy megkeressék Dudleyt és megtudják, mire jutottak a többiek.

Némán ballagtak egymás mellett, időnként megállva és kiegészítve a Roxfortot egy-egy felbukkanó emlékekkel. Ide egy kép, oda egy szobor. „ilyen volt az orra? Erre nyílt az ajtó? Biztos vagy ebben a színben?” Ehhez hasonló mondatok hangzottak el. A vidámság és az izgatottság már elmúlt belőlük. Kényszeresen igyekeztek felidézni minél több apró részletet. Úgy dolgoztak, mint akik tudják... az életük múlik rajta. A sajátjuk és még sok más emberé.

Percy az egyik lépcsőfordulóban találták meg, amint éppen nagy örömmel próbálgatta a mozgó lépcsők előnyeit.

Viktor Krum pontosan érkezett. Semmit sem kellett mondania, Piton már készen állt. A keskeny lőrés előtt állt, melle előtt keresztbefont karral, és a kopár, jeges tájat figyelte. Láthatóan nagyon messze jártak a gondolatai. Bár sápadt volt, mint mindig és meglehetősen kialvatlannak látszott, ennek aligha a mély megbánás lehetett az oka.

Zsupszkulccsal utaztak, ezalatt volt ideje végiggondolni a lehetőségeit. Halványan érzékelte a fiatal auror gondolatait, amelyek egyre csak Hermione Granger körül forogtak. Akárcsak neki. A kapcsolat hirtelen szakadt meg...

(Kavarás az idővel. :))

(ez Sybtől is függ– majd TG segít kitölteni:))

Igen. Ide is jön Sybill de rá várni kell kicsit. Ha nem jön magától, nem lehet erőltetni. Bocs.

Viktornak ezernyi kérdése lett volna a varázslóhoz, ám fegyelmezetten elfojtotta a gondolatait.

Odabenn már összeült a testület. Kingsley Shacklebolt elnökölt, a vádat Alastor Mordon, nyugalmazott auror képviselte. A tárgyalás a nyilvánosság teljes kizárásával folyt, ám az épület előtt több tucat újságíró és paparazzo várta a fejleményeket. Izgatottan találgatták az ítéletet.

Kingsley Shacklebolt megnyitotta az ülést. Fekete arcán semmiféle érzelm nem tükröződött. Alastor Mordon arcán viszont sátáni vigyor terült szét, mágikus szemét egyre csak forgatta, és látszott rajta, mennyire büszke magára, amiért sikerült "tetten érnie" a veszedelmes fekete mágust. Rajtuk kívül még tízen ültek a hosszú asztal mögött: Gilderoy Lockhart, Remus Lupin, Flitwick, Vector professzor *(:D mittomén ki az-de szerepel, írtatok még hozzájuk-B)* *(Relé, TG, B! A többi ötöt Ti neveztétek meg, please :))* Bill Weasley és Binns professzor, a mágiatörténet kísértettanára. Dombors professzor aki idegesen rágta a pennája végét, Gilbert Wimple, Mafalda Hopkirk és a Vörös Báró aki időnként együttérző pillantásokat vetett Pitonra. *(Megfelel így? TG)*

Kingsley Shacklebolt sorra bemutatta a vizsgálóbizottság tagjait.

– Perselus Piton! – A "professzor" megszólítás ezúttal elmaradt. Piton egykedvűen felállt.

– Maga visszautasította a kijelölt képviselőt. – A férfi tekintete a hosszú asztal végén magabiztosan, vadonatúj orgonaszínű talárjában feszítő Gilderoy Lockhartra irányult. – Kíván másik személyt megbízni a védelmével?

– Nem. Nincs miért védekeznem.

A tizenkét tagú testület tagjai között izgatott moraj hullámszórt végig.

– Tehát beismeri a bűnösségét? – Mordon kissé meglepettnek látszott. – Igaza van, kár is tagadni!

– Tömpe ujját Pitonra szegezte, mágikus szeme szinte kigúvadt: – Ez az ember aljas indokból, előre megfontolt szándékkal, különös kegyetlenséggel megölte Minerva McGalagonyt, a Wizengamot főmágusát. Nem egészen egy évvel ezelőtt Albus Dumbledore-ral, a Roxfort igazgatójával, atyai pártfogójával végzett! Semmi kétség, hogy Perselus Piton Tudjukki híve! Egyszer már statáriumot hirdettünk ellene. Javaslom az ítélet azonnali végrehajtását!

Shacklebolt pálcája nagyot koppant az asztalon.

– Csendet! Figyelmeztetem a vád képviselőjét, hogy akkor szólaljon fel, amikor kérdezem. Ez valamennyi jelenlévőre vonatkozik. – Visszafordult Pitonhoz. – A vádpontokat már tavaly decemberben ismertettük. Emlékeztetőül: *"huszonötrendbeli gyilkosság, illetve gyilkosságban való részvétel, információelhallgatás, kémkedés, főbenjáró átkok rendszeres használata, egy nevelésére bízott kiskorú megrontása és elrablása."* A vallomását írásban már korábban eljuttatta a Wizengamot főmágusának. A vallomását alátámasztó, illetve cáfoló bizonyítékok beszerzése a nyomozó hatóság dolga. Van hozzáfűzni valója?

– Nincs.

– Alastor Mordon az imént ismertette a további vádpontokat. A mai ülés első napirendi pontja a felügyeletére bízott kiskorú megrontása és elrablása.

(Jelenlévők közbeszólásai)

Ismeretlen boszorkányok súgtak össze, volt, aki hangos megjegyzéseket tett a férfire, aki nem szégyelli magát, és zsenge lányok után koslat. Egy feltűnően szép nő szabályosan felkiáltott, amikor meghallotta a vádpontokat.

– Szerintem nem csak pedofil, de még homoszexuális is! Soha nem láttunk a közelében nőket! Talán a diáklány nem is lány volt, hanem kislány! – mutatott Pitonra a nő.

– Pedig rendes embernek látszott – szörnyülködött Madam Rosmeta az első sorban – mogorva, de rendes embernek. Bár a keze... – fordult a szomszédjához – egy férfinak a keze árul el legtöbbet róla. Többet, mint az orra – kuncogott fel a nő – és Pitonnak olyan perverz keze van. Nézze meg!

A két nő előrehajolt és gúvadt szemekkel bámulták Piton kezét.

Egy krémszín taláros varázsló megfogta a mellette ülő fiatal férfi kezét és szinte felállva kiabálta a pulpitus felé.

– Az ilyenek miatt van rossz hírünk! Pedig mi csak a szerelmet keressük, nem holmi olcsó szórakozást!

– Csendet! – kiabálta túl a zajt Kingsley, majd Pitonhoz fordult, aki rezzenéstelen arccal várakozott. – Hol tartózkodik jelenleg Hermione Granger?

Merre vagy, Hercegnő? – eresztett meg egy elmeüzenetet Piton.

Hermione egyre erősebben érezte Piton jelenlétét.

Közel vagyunk már... érezlek... Herceg... (khm.:D)

– Granger kisasszony hamarosan itt lesz – közölte szárazon a varázsló. – Megjegyzem, már nem kiskorú.

– De amikor maga megerőszkolta, még kiskorú volt! – vágott közbe recsegő hangon Mordon.

Piton megsemmisítő pillantást vetett a vén aurorra, majd visszafordult Kingsleyhez.

- Beismeri, hogy amikor első alkalommal szexuális kapcsolatot létesített a nevelésére bízott növendékkel, Hermione Granger fiatalkorú volt? – tette fel szakszerűen a kérdést a varázsló.
- Már betöltötte a tizenhetedik életévét. A törvényeink szerint nagykorúnak számított.
- A Roxfort szabályzata a leghatározottabban tiltja a tanár és diák közötti intim kapcsolatot.
- Tisztában vagyok vele.
- Beismeri, hogy fogságban tartotta, több ízben fajtalankodott vele, végül megölte őt?
- Nem ismerem be.

(Jelenlévők közbeszólásai)

Hermione, Harry, itt jó lenne, ha megérkeznének)

Sybtől függ. Majd megérkeznek.TG

A tömeg zúgolódnai kezdett.

- Akkor hol van az a kislány?! – csapott öklével az asztalra egy magas varázsló. – Hol rejtegeti?!
- Igen! Adja elő! Mert addig halottként kezeljük!
- Úgy van! Perverz disznó!
- Biztos elégette! – sipította egy vékony hang, majd az apró düllelt szemű varázsló mormogva folytatta – vagy feltrancsírozta... leöntötte sósavval, de előtte megetette belőle a kutyáit! – a varázsló nagyot nyelt és a mellette ülőre pillantott, aki összehúzott szemekkel nézett rá – Mi van? – sipította a mitugrász – csak hangosan gondolkodom, csak így lehetett.... megette, különben itt lenne a kislány és elmondaná...

Hermione fülét megütötték ezek a szavak. Pontosan a tárgyalóteremben érkeztek. Azonnal előre sietett. Zihálva megállt Kingsley előtt.

- Itt vagyok... – fújta ki a levegőt. – És nem vagyok... kislány... – tűrte el a haját, majd körbepillantott. A feszültség tapintható volt.
- Merlin nevére esküszöm, Perselus Piton soha nem közeledett felém erőszakkal. Nem tartott fogságban. És többször mentette meg az életemet, mint bárki! – emelte fel szenvedélyesen a hangját a lány. – Szeretem ezt a varázslót. Nézzenek mélyen magukba és döntsék el, értik-e, mit jelent szeretni valakit. – Hermione elhallgatott.

Piton nem szólt közbe, egyszer sem. Tekintete időnként találkozott Hermione-val. Legszívesebben azonnal odarohant volna hozzá. Most csak az elméjét érinthette meg.

Hermione kissé ziláltan az időutazástól, de teljes elszántsággal nézett hol Mordonra, hol Kingsley-re, aztán Pitonra.

Perselus... nem lesz baj... – a lány, ahogy a férfi szemébe pillantott, úgy érezte, megállt az Idő. Vagy visszatért... ugyanaz az érzés kerítette hatalmába, mint Hagridnál... ugyanaz a lángolás... elmosolyodott. Csak Pitonra. Csak neki akart Fényt adni.

- Megállapítom, hogy Granger kisasszony ép, egészséges és sértetlen – jelentette ki Kingsley.
- Harry Potter mentette meg! – bicegett a szemüveges fiúhoz a vén auror. – Mondd csak el, fiam!

Harry meglepetten nézett Mordonra. Zavartan állt fel a hátsó sorok egyikében, ahol meghúzódott. Minden szem rá szegeződött és Harry idegesen megdörzsölte a sebhelyet a homlokán.

– Nem igazán értem, mire gondol professzor úr – nézett Mordonra, majd a jelenlevőkre, akik időnként összesúgtak – Hermione-t többnyire Piton professzor készítette fel az aurori vizsgára – Harry széttárta a kezét és mosolyogva rázta a fejét – Nem értem miről beszélnek. Nem volt rá szükség, hogy megmentsem. Hermione-nál szabadabb és megfontoltabb teremtest nem ismerek. (ez nem túlzás? :DTG)

Hermione elhúzódott Mordon közeléből. Félt, hogy amúgy az ép szemébe találja szűrni a pálcáját... nem szólt közbe, amíg Harry beszélt. Mindenki láthatta, hogy nincs baja és nem áll Imperius alatt. Azt az aurorok már kiszúrták volna.

– Ezt a vádpontot töröljük – jelentette ki Shacklebolt.

– De Ginny húgodat is megrontotta! – fakadt ki Bill Weasley. – És Ron öcsémet is!

(jelenlévők)

Harry hangosan felröhögött.

– Ront? Bill, neked elment az eszed! Ronnal akkor volt fizikai kapcsolata, amikor a kezébe nyomta a felmosóvödröt. Megrontani Ginny? Legalább a húgodat ismerhetné! – füstölgött Harry – talán inkább vádolhatnád Dean Thomast – morogta félhangosan a fiú –, meg Lucius Malfoy, és Ernie Prangot és Lee Jordant...

A tömegben ismét morajlás futott végig, de ezúttal senki nem kiabált be.

Hermione olyan gyilkos, intenzív pillantást vetett Bill-re, hogy a férfi láthatóan csaknem hátracsapódott a falnak a székéről, végül a lány abbahagyta. Pedig szívesen szétloccsantotta volna ennek a baromnak a fejét a falon!

– A vádiratban csak egy megrontás szerepel – lobogtatta meg a pergament Gilderoy Lockhart, majd elvigyorodott. – A többit majd az életrajzi regényében írom meg, rendben van, Perselus?–

– Fulladjon meg! – sziszegte a varázsló Lockhart felé, majd gyorsan visszavonta az átkot, amikor Lockhart a nyakbavalójához kapott.

– Folytassuk! – Kingsley pálcája ismét koppant. – A következő vádpont: Albus Dumbledore meggyilkolása.

Jeges csend zuhant a teremre.

(jelenlévők)

Egy-két boszorkány felzokogott, míg mások gyilkos tekintettel meredtek Pitonra.

Hermione kissé megkönnyebbülten pillantott körbe, majd Perselusra.

– Legalább a pedofil gyilkos szerepét nem osztották rá... – súgta Harrynek a lány. – Ez is valami. Mordont legszívesebben lerúgnám onnan! – sziszegte Granger és akaratlanul is megszorította Potter karját. – Verjük meg. Nyomjuk ki a másik szemét és a mágikusat dugjuk fel a seggébe! – Hermione forrongott a tehetetlen dühtől. Ú

Harry máskor valószínűleg röhögött volna Hermione ötletén, de most csak egy dolog foglalkoztatta: hogyan tévedhet a bíróság ekkorát.

A Vörös Báró emelkedett szóra és rövid torokköszörülés után Pitonhoz fordult de nem lehetett tudni, hogy hozzá vagy a teremben összegyűltekhöz beszél.

– Mint a Mardekár szelleme, én sok mindenről tudok, ami a Roxfort falai közt zajlik, és főleg ami a Mardekárral kapcsolatban van. Elmondhatom, hogy férfi-vezető, ott sosem követett el erőszakot vagy hasonlót hisz az eszükéről híresek, a becsvágyukról nem az alantas ösztönökről. – A báró kissé elmerengett, miközben a bajuszát simogatta – persze régebben, még jóval Piton előtt történtek érdekes dolgok, és utána is, egy matador mesélte...

A báró Mordon sürgető morgására sértődötten húzta fel az orrát – pórias dolog bizonyítékok nélkül vádaskodni, és nem látom az okát, hogy a bíróság megalázza magát ezzel. Remélem, legalább egy lesz a vádpontok közül, ami megállja a helyét – ült le végül a székre a báró de nagyon dühös lehetett, mert folyton arrébb lebegett az asztaltól.